Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B REGULAMENTUL (UE) NR. 1215/2012 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 12 decembrie 2012

privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

(reformare)

(JO L 351, 20.12.2012, p. 1)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Regulamentul (UE) nr. 542/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014	L 163	1	29.5.2014

▼B

REGULAMENTUL (UE) NR. 1215/2012 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 12 decembrie 2012

privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

(reformare)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 67 alineatul (4) și articolul 81 alineatul (2) literele (a), (c) și (e),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European [1],

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară [2],

întrucât:

(1) La 21 aprilie 2009, Comisia a adoptat un raport privind aplicarea Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială [3]. Raportul concluziona că, în general, aplicarea respectivului regulament este satisfăcătoare, dar că este de dorit să se îmbunătățească aplicarea anumitor dispoziții ale acestuia, să se faciliteze și mai mult libera circulație a hotărârilor și să se îmbunătățească în continuare accesul la justiție. Întrucât este necesar să se aducă o serie de modificări regulamentului respectiv, acesta ar trebui reformat, din motive de claritate.

(2) Cu ocazia reuniunii sale de la Bruxelles din 10-11 decembrie 2009, Consiliul European a adoptat un nou program multianual intitulat „Programul de la Stockholm – o Europă deschisă și sigură în serviciul cetățenilor și pentru protecția acestora” [4]. În Programul de la Stockholm, Consiliul European considera că procesul de eliminare a tuturor măsurilor intermediare (procedura de *exequatur*) ar trebui să continue în cursul perioadei acoperite de respectivul program. Totodată, eliminarea procedurii de *exequatur* ar trebui să fie însoțită de o serie de garanții.

(3) Uniunea și-a stabilit ca obiectiv să mențină și să dezvolte un spațiu de libertate, securitate și justiție, care să faciliteze, printre altele, accesul la justiție, în special prin intermediul principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judiciare și extrajudiciare în materie civilă. Pentru instituirea progresivă a unui astfel de spațiu,

[1] JO C 218, 23.7.2011, p. 78.
[2] Poziția Parlamentului European din 20 noiembrie 2012 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 decembrie 2012.
[3] JO L 12, 16.1.2001, p. 1.
[4] JO C 115, 4.5.2010, p. 1.

▼B

Uniunea trebuie să adopte măsuri în domeniul cooperării judiciare în materie civilă cu implicații transfrontaliere, în special atunci când sunt necesare pentru funcționarea corespunzătoare a pieței interne.

(4) Anumite diferențe între normele interne care reglementează competența judiciară și recunoașterea hotărârilor împiedică buna funcționare a pieței interne. Adoptarea de dispoziții care să unifice normele referitoare la conflictele de competență în materie civilă și comercială și care să asigure recunoașterea și executarea rapidă și simplă a hotărârilor pronunțate într-un stat membru este indispensabilă.

(5) Aceste dispoziții intră sub incidența cooperării judiciare în materie civilă în sensul articolului 81 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene („TFUE”).

(6) Pentru atingerea obiectivului liberei circulații a hotărârilor în materie civilă și comercială este necesar și oportun ca normele care reglementează competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor să fie reglementate de un instrument juridic al Uniunii cu caracter imperativ și de aplicare directă.

(7) La 27 septembrie 1968, statele membre de la acel moment ale Comunității Europene, acționând în temeiul articolului 220 a patra liniuță din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, au încheiat Convenția de la Bruxelles privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, care a fost modificată ulterior prin convențiile de aderare a noilor state membre la convenția în cauză [1] („Convenția de la Bruxelles din 1968”). La 16 septembrie 1988, statele membre de la acel moment ale Comunității Europene și anumite state AELS au încheiat Convenția de la Lugano privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială [2] („Convenția de la Lugano din 1988”), convenție paralelă cu Convenția de la Bruxelles din 1968. Convenția de la Lugano din 1988 a devenit aplicabilă în cazul Poloniei la 1 februarie 2000.

(8) La 22 decembrie 2000, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 44/2001, care înlocuiește Convenția de la Bruxelles din 1968 în ceea ce privește teritoriile statelor membre ce intră sub incidența TFUE, între statele membre, cu excepția Danemarcei. Prin Decizia 2006/325/CE a Consiliului [3], Comunitatea a încheiat un acord cu Danemarca care asigură aplicarea în Danemarca a dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 44/2001. Convenția de la Lugano 1988 din a fost revizuită prin Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială [4], semnată la 30 octombrie 2007 la Lugano între Comunitate, Danemarca, Islanda, Norvegia și Elveția („Convenția de la Lugano din 2007”).

[1] JO L 299, 31.12.1972, p. 32, JO L 304, 30.10.1978, p. 1, JO L 388, 31.12.1982, p. 1, JO L 285, 3.10.1989, p. 1, JO C 15, 15.1.1997, p. 1. Textul consolidat este disponibil în JO C 27, 26.1.1998, p. 1.
[2] JO L 319, 25.11.1988, p. 9.
[3] JO L 120, 5.5.2006, p. 22.
[4] JO L 147, 10.6.2009, p. 5.

▼B

(9) Convenția de la Bruxelles din 1968 continuă să se aplice teritoriilor statelor membre care intră în domeniul de aplicare teritorială a acestei convenții și care sunt excluse din prezentul regulament în temeiul articolului 355 din TFUE.

(10) Domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să includă toate principalele aspecte de drept civil și comercial, cu excepția anumitor aspecte bine definite, în special a obligațiilor de întreținere, care ar trebui excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament în urma adoptării Regulamentului (CE) nr. 4/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere ([1]).

(11) În sensul prezentului regulament, instanțele din statele membre ar trebui să cuprindă instanțe comune mai multor state membre, precum Curtea de Justiție din Benelux atunci când își exercită competența judiciară asupra unor aspecte care intră sub incidența domeniului de aplicare al prezentului regulament. Prin urmare, hotărârile pronunțate de aceste instanțe ar trebui să fie recunoscute și puse în executare în conformitate cu prezentul regulament.

(12) Prezentul regulament nu ar trebui să se aplice arbitrajului. Niciuna dintre dispozițiile prezentului regulament nu ar trebui să împiedice instanțele dintr-un stat membru, atunci când sunt sesizate cu privire la o cauză în legătură cu care părțile au încheiat o convenție de arbitraj, să recomande părților să urmeze procedura arbitrală, să suspende ori să încheie procedurile sau să analizeze dacă o convenție de arbitraj este nulă și neavenită, nu produce efecte sau este imposibil de aplicat, în conformitate cu legislația lor națională.

O hotărâre pronunțată de o instanță a unui stat membru pentru a stabili dacă o convenție de arbitraj este nulă și neavenită, nu produce efecte sau este imposibil de aplicat nu ar trebui să intre sub incidența normelor privind recunoașterea și executarea prevăzute în prezentul regulament, indiferent dacă instanța s-a pronunțat asupra acestei chestiuni pe cale principală sau pe cale accesorie.

Pe de altă parte, în cazul în care o instanță dintr-un stat membru, exercitându-și competența în temeiul prezentului regulament sau în temeiul legislației naționale, a stabilit că o convenție de arbitraj este nulă și neavenită, nu produce efecte sau este imposibil de aplicat, acest lucru nu ar trebui să împiedice recunoașterea sau, după caz, executarea hotărârii adoptate de aceasta pe fond, în conformitate cu prezentul regulament. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere competenței instanțelor din statele membre de a hotărî cu privire la recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale în conformitate cu Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, semnată la New York la 10 iunie 1958 („Convenția de la New York din 1958”), care primează asupra prezentului regulament.

Prezentul regulament nu ar trebui să se aplice în cazul acțiunilor sau procedurilor auxiliare privind, în special, înființarea unui tribunal arbitral, competențele arbitrilor, desfășurarea unei proceduri de arbitraj sau orice alte aspecte aferente unei astfel de proceduri, și nici în cazul acțiunilor sau hotărârilor privind anularea, revizuirea, căile de atac, recunoașterea sau executarea unei sentințe arbitrale.

([1]) JO L 7, 10.1.2009, p. 1.

▼B

(13) Trebuie să existe o legătură între procedurile cărora li se aplică prezentul regulament și teritoriul statelor membre. În consecință, în principiu, ar trebui să se aplice normele comune privind competența judiciară, atunci când pârâtul are domiciliul pe teritoriul unui stat membru.

(14) Un pârât care nu are domiciliul pe teritoriul unui stat membru ar trebui, în general, să intre sub incidența normelor naționale privind competență judiciară aplicabile pe teritoriul statului membru unde se află instanța sesizată.

Cu toate acestea, pentru a asigura protecția consumatorilor și a angajaților, pentru a proteja competența instanțelor statelor membre în situații în care dețin competență judiciară exclusivă și pentru a respecta autonomia părților, anumite norme de competență judiciară din prezentul regulament ar trebui să se aplice indiferent de domiciliul pârâtului.

(15) Normele de competență ar trebui să prezinte un mare grad de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului. Astfel, competența ar trebui să fie întotdeauna determinată pe baza acestui criteriu, cu excepția câtorva situații bine definite în care materia litigiului sau autonomia părților justifică un alt punct de legătură. În cazul persoanelor juridice, domiciliul trebuie să fie definit în mod independent, în vederea ameliorării transparenței normelor comune și a evitării conflictelor de competență.

(16) În afară de instanța domiciliului pârâtului, ar trebui să existe și alte instanțe autorizate în temeiul unei legături strânse între instanță și acțiune sau în scopul bunei administrări a justiției. Existența unei legături strânse ar trebui să asigure securitatea juridică și să evite posibilitatea de a se introduce o acțiune împotriva pârâtului în fața unei instanțe dintr-un stat membru care nu era previzibilă în mod rezonabil de către acesta. Acest lucru este important în special în litigiile privind obligații necontractuale care rezultă din încălcări ale intimității și ale drepturilor legate de personalitatea sa, inclusiv privind calomnia.

(17) Proprietarul unui obiect cultural, astfel cum este definit la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 93/7/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru ([1]) ar trebui să poată iniția, în temeiul prezentului regulament, procedurile aferente unei acțiuni civile de recuperare a unui astfel de bun cultural, pe baza dreptului de proprietate, la instanțele din locul în care se află bunul cultural la momentul sesizării instanței. Aceste proceduri nu ar trebui să aducă atingere procedurilor inițiate în temeiul Directivei 93/7/CEE.

(18) În cazul contractelor de asigurare, al contractelor încheiate cu consumatorii și al contractelor de muncă, partea defavorizată ar trebui să fie protejată prin norme de competență mai favorabile intereselor sale decât normele generale.

(19) Autonomia părților la un contract, altul decât un contract de asigurare, un contract încheiat cu consumatorii sau un contract de muncă, în cazul cărora este permisă numai o autonomie limitată de stabilire a instanței competente, ar trebui să fie respectată, sub rezerva temeiurilor de competență exclusive ale instanțelor prevăzute în prezentul regulament.

([1]) JO L 74, 27.3.1993, p. 74.

▼B

(20) În cazul în care există dubii dacă o convenție de alegere a instanței în favoarea unei instanțe sau a unor instanțe dintr-un stat membru este nulă și neavenită în ceea ce privește validitatea sa, chestiunea ar trebui să fie tranșată în conformitate cu legislația statului membru în care se află instanța sau instanțele desemnate în convenție, inclusiv cu normele privind conflictul de legi din statul membru respectiv.

(21) În interesul administrării armonioase a justiției, este necesar să se reducă la minimum posibilitatea apariției procedurilor concurente și să se evite pronunțarea în diferite state membre a unor hotărâri ireconciliabile. Ar trebui să fie prevăzut un mecanism clar și eficace de rezolvare a cazurilor de litispendență și de conexitate, precum și de înlăturare a problemelor care decurg în urma divergențelor interne referitoare la determinarea datei la care se consideră că o cauză este pendinte. În sensul prezentului regulament, este necesar ca data în cauză să fie definită în mod independent.

(22) Cu toate acestea, pentru a ameliora eficacitatea acordurilor exclusive de alegere a forului și pentru a evita tacticile abuzive în cadrul proceselor, este necesar să se prevadă o excepție de la norma generală de litispendență, pentru a se putea rezolva în mod satisfăcător o anumită situație în care pot apărea proceduri concurente. O astfel de situație se regăsește atunci când o instanță nedesemnată într-un acord exclusiv de alegere a forului a fost sesizată în legătură cu o procedură, iar instanța desemnată este sesizată ulterior în legătură cu o procedură având același obiect și aceeași cauză, între aceleași părți. În această situație, prima instanță sesizată va trebui să își suspende procedura de îndată ce a fost sesizată instanța desemnată și până la momentul în care această din urmă instanță declară că nu este competentă în temeiul acordului exclusiv de alegere a forului. Această normă are scopul de a asigura faptul că, într-o astfel de situație, instanța desemnată are prioritate pentru a se pronunța asupra valabilității acordului și asupra măsurii în care acordul se aplică în cazul litigiului pendinte în fața sa. Instanța desemnată ar trebui să poată continua judecarea cauzei indiferent dacă instanța care nu a fost desemnată a decis deja să suspende procedura.

Această excepție nu ar trebui să se aplice în situația în care părțile au încheiat acorduri exclusive de alegere a forului care intră în contradicție sau dacă o instanță desemnată într-un acord exclusiv de alegere a forului a fost sesizată mai întâi. În astfel de cazuri, ar trebui să se aplice regula generală de litispendență din prezentul regulament.

(23) Prezentul regulament ar trebui să prevadă un mecanism flexibil care să le permită instanțelor din statele membre să țină seama de acțiunile pendinte în fața instanțelor din state terțe, având în vedere în special faptul dacă o hotărâre pronunțată într-un stat terț va putea fi recunoscută și executată în statul membru respectiv în temeiul legislației statului membru respectiv, și de administrarea corespunzătoare a justiției.

(24) La momentul luării în considerare a bunei administrări a justiției, instanța din statul membru în cauză ar trebui să evalueze toate circumstanțele cazului respectiv. Aceste circumstanțe pot include legăturile dintre elementele de fapt ale cazului, părți și statul terț în cauză, etapa la care a ajuns procedura în statul terț în

▼B

momentul inițierii procedurii în fața instanței din statul membru și dacă se preconizează sau nu că instanța din statul terț va pronunța sau nu o hotărâre într-un interval de timp rezonabil.

Această evaluare poate include, de asemenea, analiza aspectului dacă instanța din statul terț are competență exclusivă în cazul respectiv în circumstanțe în care o instanță a unui stat membru ar avea competență exclusivă.

(25) Noțiunea de măsuri provizorii, inclusiv cele de conservare, ar trebui să includă, de exemplu, hotărârile de conservare care vizează obținerea de informații sau conservarea probelor, menționate la articolele 6 și 7 din Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală ([1]). Acestea nu ar trebui să includă măsurile care nu sunt de conservare, ca de exemplu măsurile prin care se decide audierea unui martor. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere aplicării Regulamentului (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială ([2]).

(26) Încrederea reciprocă în administrarea justiției în Uniune justifică principiul potrivit căruia hotărârile pronunțate într-un stat membru ar trebui recunoscute în toate statele membre, fără să fie necesare proceduri speciale. În plus, obiectivul diminuării duratei și costurilor litigiilor transfrontaliere justifică eliminarea hotărârii de încuviințare a executării înainte de executarea unei hotărâri în statul membru solicitat. Drept urmare, o hotărâre pronunțată de instanțele unui stat membru ar trebui tratată ca și cum ar fi fost pronunțată în statul membru solicitat.

(27) În scopul liberei circulații a hotărârilor, o hotărâre pronunțată într-un stat membru ar trebui să fie recunoscută și executată în alt stat membru chiar dacă este pronunțată împotriva unei persoane care nu are domiciliul într-un stat membru.

(28) În cazul în care o hotărâre conține o măsură sau un ordin care nu este cunoscut în dreptul statului membru solicitat, măsura sau ordinul în cauză, inclusiv orice drept indicat în aceasta/acesta, ar trebui să fie adaptat(ă), în măsura posibilului, la una (unul) cunoscut(ă) în dreptul statului membru în cauză, căreia (căruia) îi sunt asociate efecte echivalente și care urmărește obiective similare. Fiecare stat membru ar trebui să stabilească cine și cum va realiza adaptarea.

(29) Executarea directă în statul membru solicitat a unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru fără o hotărâre de încuviințare a executării nu ar trebui să pună în pericol respectarea drepturilor la apărare. Prin urmare, persoana împotriva căreia se solicită executarea ar trebui să poată solicita refuzarea recunoașterii sau a executării unei hotărâri, în cazul în care consideră că se aplică unul dintre motivele de refuz al recunoașterii. Printre acestea se numără motivul potrivit căruia persoana în cauză nu a avut posibilitatea de a se apăra, în situația în care hotărârea s-a pronunțat în lipsă, într-o acțiune civilă asociată unei proceduri penale. În

([1]) JO L 157, 30.4.2004, p. 45.
([2]) JO L 174, 27.6.2001, p. 1.

▼B

această categorie ar trebui incluse și motivele care ar putea fi invocate în baza unui acord între statul membru solicitat și un stat terț, încheiat în temeiul articolului 59 din Convenția de la Bruxelles din 1968.

(30) O parte care contestă executarea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru ar trebui pe cât posibil și în conformitate cu sistemul juridic al statului membru solicitat să poată invoca, în aceeași procedură, pe lângă motivele de refuz prevăzute în prezentul regulament, motivele de refuz disponibile în temeiul legislației naționale, în termenele prevăzute în legislația națională respectivă.

Cu toate acestea, recunoașterea unei hotărâri ar trebui să fie refuzată numai dacă există unul sau mai multe dintre motivele de refuz prevăzute de prezentul regulament.

(31) Până la contestarea executării unei hotărâri, instanțele din statul membru solicitat ar trebui să poată, pe parcursul întregii proceduri referitoare la o astfel de contestație, inclusiv în timpul exercitării căilor de atac, să permită continuarea executării, cu condiția limitării executării sau a constituirii unei garanții.

(32) Pentru a informa persoana împotriva căreia se solicită executarea, cu privire la executarea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru, certificatul prevăzut în prezentul regulament, însoțit, dacă este necesar, de hotărâre, ar trebui notificat sau comunicat persoanei respective, într-un termen rezonabil înaintea primei măsuri de executare. În acest context, prima măsură de executare ar trebui să însemne prima măsură de executare după această notificare sau comunicare.

(33) Atunci când o instanță competentă cu privire la fond dispune aplicarea de măsuri provizorii, inclusiv măsuri de conservare, ar trebui asigurată libera circulație a acestora în temeiul prezentului regulament. Cu toate acestea, măsurile provizorii, inclusiv cele de conservare, dispuse de o astfel de instanță fără citarea pârâtului nu ar trebui să fie recunoscute și executate în temeiul prezentului regulament, cu excepția cazului în care hotărârea ce conține măsura îi este notificată sau comunicată pârâtului înainte de executare. Acest lucru nu ar trebui să împiedice recunoașterea și executarea acestor măsuri în temeiul legislației naționale. Atunci când măsurile provizorii, inclusiv cele de conservare, sunt dispuse de o instanță dintr-un stat membru care nu este competentă cu privire la fond, efectul acestor măsuri ar trebui limitat, în temeiul prezentului regulament, la teritoriul statului membru respectiv.

(34) Ar trebui asigurată continuitatea între Convenția de la Bruxelles din 1968, Regulamentul (CE) nr. 44/2001 și prezentul regulament, fiind necesar să se prevadă unele dispoziții tranzitorii în acest sens. Aceeași necesitate a continuității este valabilă cu privire la interpretarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a Convenției de la Bruxelles din 1968 și a regulamentelor de înlocuire a acesteia.

(35) Respectarea angajamentelor internaționale pe care statele membre și le-au asumat impune ca prezentul regulament să nu aducă atingere convențiilor la care statele membre sunt parte și care reglementează anumite materii.

▼B

(36) Fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în temeiul tratatelor, prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere aplicării convențiilor și acordurilor bilaterale dintre un stat terț și un stat membru încheiate înainte de data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 44/2001 care privesc aspecte reglementate de prezentul regulament.

(37) Pentru a asigura actualizarea certificatelor care urmează a fi utilizate în legătură cu recunoașterea sau executarea hotărârilor, actelor autentice și tranzacțiilor judiciare în temeiul prezentului regulament, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea anexelor I și II la prezentul regulament. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(38) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special principiul dreptului la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, garantate la articolul 47 din cartă.

(39) Deoarece obiectivul prezentului regulament nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană („TUE”). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

(40) Regatul Unit și Irlanda, în conformitate cu articolul 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei, anexat la TUE și la Tratatul de instituire a Comunității Europene de la momentul respectiv, au participat la adoptarea și aplicarea Regulamentului (CE) nr. 44/2001. În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, Regatul Unit și Irlanda și-au comunicat dorința de a participa la adoptarea și aplicarea prezentului regulament.

(41) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, care nu i se adresează și nu i se aplică, fără a aduce atingere posibilității aplicării de către Danemarca a modificărilor la Regulamentul (CE) nr. 44/2001 în temeiul articolului 3 al Acordului din 19 octombrie 2005 dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială ([1]),

([1]) JO L 299, 16.11.2005, p. 62.

▼B

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

(1) Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă și nici răspunderii statului pentru actele sau omisiunile sale în exercitarea autorității publice (*acta jure imperii*).

(2) Prezentul regulament nu se aplică în ceea ce privește:

(a) starea civilă și capacitatea persoanelor fizice, drepturile patrimoniale rezultate din regimurile matrimoniale sau din legăturile considerate prin legea aplicabilă acestora ca având efecte comparabile căsătoriei;

(b) falimentele, procedurile privind lichidarea societăților insolvabile sau a altor persoane juridice, acordurile amiabile, concordatele sau procedurile similare;

(c) securitatea socială;

(d) arbitrajul;

(e) obligațiile de întreținere care decurg dintr-o relație de familie, de rudenie, de căsătorie sau de alianță;

(f) testamentele și succesiunile, inclusiv obligațiile de întreținere rezultate ca urmare a unui deces.

Articolul 2

În sensul prezentului regulament:

(a) „hotărâre” înseamnă o hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un stat membru, indiferent de denumirea acesteia, inclusiv un decret, un ordin, o ordonanță sau un mandat de executare, precum și o decizie privind stabilirea de către un grefier al instanței a cheltuielilor de judecată.

În sensul capitolului III, „hotărâre” include măsurile provizorii și de conservare dispuse de o instanță care, în temeiul prezentului regulament, este competentă să judece cauza pe fond. Noțiunea nu include măsurile provizorii, inclusiv de conservare, dispuse de o astfel de instanță fără citarea pârâtului, cu excepția cazului în care hotărârea care cuprinde măsura este notificată sau comunicată pârâtului înaintea executării;

(b) „tranzacție judiciară” înseamnă o tranzacție care a fost aprobată de o instanță a unui stat membru sau a fost încheiată în fața unei instanțe a unui stat membru în cursul unei proceduri;

(c) „act autentic” înseamnă un act care a fost întocmit sau înregistrat în mod oficial ca act autentic în statul membru de origine și a cărui autenticitate:

(i) se referă la semnătura și conținutul actului autentic; și

▼B

(ii) a fost stabilită de către o autoritate publică sau orice altă autoritate abilitată să facă acest lucru;

(d) „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care a fost pronunțată hotărârea, a fost aprobată ori încheiată tranzacția judiciară sau a fost întocmit sau înregistrat în mod oficial actul autentic, după caz;

(e) „stat membru solicitat” înseamnă statul membru în care se invocă recunoașterea hotărârii sau în care se solicită executarea hotărârii, a tranzacției judiciare sau a actului autentic;

(f) „instanța de origine” înseamnă instanța care a pronunțat hotărârea a cărei recunoaștere se invocă sau a cărei executare se solicită.

Articolul 3

În sensul prezentului regulament, noțiunea de „instanță” include următoarele autorități, în măsura în care au competență judiciară în materiile ce intră sub incidența prezentului regulament:

(a) în Ungaria, în procedurile sumare privind ordinele de plată (*fizetési meghagyásos eljárás*), notarul (*közjegyző*);

(b) în Suedia, în procedurile sumare privind ordinele de plată (*betalningsföreläggande*) și asistența (*handräckning*), autoritatea de executare silită (*kronofogdemyndigheten*).

CAPITOLUL II

COMPETENȚA

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 4

(1) Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor respectivului stat membru.

(2) Persoanele care nu au naționalitatea statului membru pe teritoriul căruia au domiciliul sunt supuse normelor de competență aplicabile cetățenilor statului membru respectiv.

Articolul 5

(1) Persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru pot fi acționate în justiție în fața instanțelor unui alt stat membru numai în temeiul normelor enunțate în secțiunile 2-7 din prezentul capitol.

▼B

(2) În special, normele de competență națională pe care statele membre le comunică Comisiei în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (a) nu pot fi invocate împotriva persoanelor menționate la alineatul (1).

Articolul 6

(1) Dacă pârâtul nu are domiciliul pe teritoriul unui stat membru, competența instanțelor este determinată, în fiecare stat membru, de legislația statului membru în cauză, sub rezerva aplicării articolului 18 alineatul (1), articolului 21 alineatul (2) și articolelor 24 și 25.

(2) Împotriva unui astfel de pârât, orice persoană, indiferent de naționalitate, care își are domiciliul pe teritoriul unui stat membru, poate să invoce în acel stat membru normele de competență în vigoare acolo și, în special, normele pe care statele membre le comunică Comisei în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (a), în aceeași manieră ca și cetățenii statului membru respectiv.

SECȚIUNEA 2

Competențe speciale

Articolul 7

O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

1. (a) în materie contractuală, în fața instanțelor de la locul de executare a obligației în cauză;

   (b) în sensul aplicării prezentei dispoziții și în absența vreunei convenții contrare, locul de executare a obligației în cauză este:

   — în cazul vânzării de mărfuri, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile;

   — în cazul prestării de servicii, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile;

   (c) în cazul în care nu se aplică litera (b), se aplică litera (a);

2. în materie delictuală și cvasidelictuală, în fața instanțelor de la locul unde s-a produs sau riscă să se producă fapta prejudiciabilă;

3. în cazul unei acțiuni civile în despăgubiri sau în restituire născută în temeiul săvârșirii unei infracțiuni, în fața instanței sesizate cu privire la acțiunea respectivă, în măsura în care, conform legislației interne, instanța în cauză este competentă să se pronunțe cu privire la o acțiune civilă;

4. în cazul unei acțiuni civile, bazate pe dreptul de proprietate, în recuperarea unui bun cultural, astfel cum este definit la articolul 1 punctul 1 din Directiva 93/7/CEE, inițiată de către persoana care își revendică dreptul de a recupera acest bun, în fața instanțelor de la locul în care se află bunul cultural la momentul sesizării instanței;

▼B

5. în privința unei contestații rezultate din activitatea unei sucursale, a agenții sau a unei alte unități, în fața instanțelor de la locul unde se află sucursala, agenția sau unitatea în cauză;

6. în cazul unui litigiu îndreptat împotriva unui fondator, administrator de active sau beneficiar al unui trust constituit fie în temeiul statutului, fie în scris sau printr-o convenție verbală, confirmată în scris, în fața instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia trustul în cauză își are sediul;

7. în privința unui litigiu referitor la plata unei remunerații pretinse pentru salvarea sau asistența de care a beneficiat o încărcătură sau o marfă, în fața instanței pe a cărei rază teritorială se află respectiva încărcătură sau marfă, care:

   (a) a fost sechestrată în vederea obținerii unei astfel de plăți; sau

   (b) ar fi putut fi sechestrată, însă o cauțiune sau o altă garanție a fost depusă,

   cu condiția ca această dispoziție să se aplice numai în cazul în care se pretinde că pârâtul are sau a avut un drept asupra încărcăturii sau mărfii în momentul operațiunii de salvare sau de asistență.

Articolul 8

O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru mai poate fi acționată în justiție:

1. atunci când este unul dintre mai mulți pârâți, în fața instanței de la domiciliul oricăruia dintre aceştia, cu condiția ca între cereri să existe o legătură atât de strânsă încât să fie oportună examinarea și judecarea lor în același timp pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor;

2. ca parte terță într-o cerere de chemare în garanție sau de intervenție sau în orice cerere care implică părți terțe, în fața instanței sesizate cu cererea principală, dacă aceasta nu a fost introdusă decât în scopul de a nu mai fi de competența instanței în cauză;

3. în cazul unei cereri reconvenționale rezultate în urma aceluiași contract sau element de fapt pe care s-a bazat cererea principală, în fața instanței sesizate cu cererea principală;

4. în materie contractuală, dacă acțiunea poate fi conexată unei acțiuni în materie de drepturi reale imobiliare îndreptate împotriva aceluiași pârât, în fața instanței din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul.

Articolul 9

În cazul în care, în temeiul prezentului regulament, o instanță dintr-un stat membru este competentă în soluționarea unor acțiuni în răspundere pentru utilizarea sau exploatarea unei nave, instanța în cauză sau orice altă instanță care îi este substituită în acest scop prin legislația internă a statului membru în cauză are, de asemenea, competență cu privire la cererile referitoare la limitarea acestei răspunderi.

▼B

SECȚIUNEA 3

Competența judiciară în materie de asigurări

Articolul 10

În materie de asigurări, competența este determinată de prezenta secțiune, fără a aduce atingere articolului 6 și articolului 7 punctul 5.

Articolul 11

(1) Un asigurător care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționat în justiție:

(a) în fața instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia are domiciliul;

(b) în alt stat membru, în cazul acțiunilor introduse de către deținătorul poliței de asigurare, de către asigurat sau de către un beneficiar, în fața instanțelor de la locul unde este domiciliat reclamantul; sau

(c) dacă este coasigurător, în fața instanțelor dintr-un stat membru sesizate în legătură cu acțiunea introdusă împotriva asigurătorului principal.

(2) Atunci când un asigurător nu are domiciliul pe teritoriul unui stat membru, însă deține o sucursală, agenție sau altă unitate pe teritoriul unuia dintre statele membre, în cazul litigiilor rezultând din activitatea sucursalei, agenției sau unității, acesta este considerat ca având domiciliul pe teritoriul statului membru respectiv.

Articolul 12

În cazul asigurării de răspundere civilă sau al asigurării de bunuri imobiliare, asigurătorul mai poate fi acționat în justiție și în fața instanțelor de la locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă. Același lucru este aplicabil și în cazul în care bunurile mobile și imobile sunt acoperite de aceeași poliță de asigurare, ambele categorii fiind afectate în mod negativ de același eveniment neprevăzut.

Articolul 13

(1) În cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul poate, de asemenea, dacă legea instanței permite acest lucru, să fie introdus în cauză în fața instanței la care partea vătămată a introdus acțiunea împotriva asiguratului.

(2) Articolele 10, 11 și 12 se aplică în cazul acțiunii directe introduse de partea vătămată împotriva asigurătorului, în situația în care sunt permise asemenea acțiuni directe.

(3) Dacă legea privind astfel de acțiuni directe prevede posibilitatea introducerii în cauză a deținătorului poliței de asigurare sau a asiguratului, aceeași instanță este competentă asupra acestora.

Articolul 14

(1) Fără a aduce atingere articolului 13 alineatul (3), un asigurător poate intenta o acțiune numai înaintea instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia este domiciliat pârâtul, indiferent dacă acesta este deținătorul poliței de asigurare, asiguratul sau beneficiarul.

▼B

(2) Dispozițiile prezentei secțiuni nu aduc atingere dreptului de a introduce o cerere reconvențională la instanța sesizată cu cererea inițială, în conformitate cu prezenta secțiune.

Articolul 15

De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate deroga decât prin convenții:

1. ulterioare nașterii litigiului;

2. care permit deținătorului poliței, asiguratului sau unui beneficiar să sesizeze alte instanțe decât cele indicate în cadrul prezentei secțiuni;

3. încheiate între un deținător de poliță și un asigurător, ambii având la data încheierii contractului domiciliul sau reședința obișnuită în același stat membru, și care au ca efect atribuirea competenței instanțelor din statul membru în cauză, chiar dacă fapta prejudiciabilă s-a produs peste hotare, cu condiția ca legislația statului membru în cauză să nu interzică astfel de convenții;

4. încheiate de deținătorul poliței care nu este domiciliat pe teritoriul unui stat membru, cu excepția cazului în care asigurarea este obligatorie sau privește un imobil situat pe teritoriul unui stat membru; sau

5. care privesc un contract de asigurări, în măsura în care acesta acoperă unul sau mai multe dintre riscurile enumerate la articolul 16.

Articolul 16

Riscurile prevăzute la articolul 15 punctul 5 sunt următoarele:

1. orice prejudicii produse:

   (a) navelor maritime, instalațiilor din zona de coastă sau din largul mării sau aeronavelor, rezultate în urma evenimentelor asociate utilizării lor în scopuri comerciale;

   (b) mărfurilor aflate în tranzit, altele decât bagajele pasagerilor, atunci când tranzitul este efectuat sau include transportul cu astfel de nave sau aeronave;

2. orice răspundere, alta decât cea pentru vătămările corporale produse călătorilor sau pentru prejudiciile aduse bagajelor acestora:

   (a) decurgând din utilizarea sau exploatarea navelor, instalațiilor sau aeronavelor menționate la punctul 1 litera (a), în măsura în care, în privința celor din urmă, legislația statului membru în care aeronavele sunt înregistrate nu interzice clauzele atributive de competență în materia asigurării acestor riscuri;

   (b) pentru prejudiciile cauzate de bunuri aflate în tranzit, conform descrierii de la punctul 1 litera (b);

3. orice pierdere financiară legată de utilizarea sau exploatarea navelor, instalațiilor sau aeronavelor menționate la punctul 1 litera (a), în special pierderile înregistrate în legătură cu mărfurile sau navlosirea;

▼B

4. orice risc sau interes legat de oricare dintre cele menționate la punctele 1-3;

5. fără a aduce atingere punctelor 1-4, toate „riscurile majore” definite în Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) ([1]).

SECȚIUNEA 4

Competența în materia contractelor încheiate de consumatori

Articolul 17

(1) În ceea ce privește un contract încheiat de o persoană, consumatorul, într-un scop care se poate considera că se situează în afara domeniului său profesional, competența se determină în conformitate cu dispozițiile din prezenta secțiune, fără a se aduce atingere articolului 6 și articolului 7 punctul 5, în cazul în care:

(a) contractul are ca obiect vânzarea de bunuri mobile corporale în rate egale, fixe și eșalonate;

(b) contractul are ca obiect un împrumut rambursabil în rate egale, fixe și eșalonate sau orice altă formă de credit încheiat în scopul finanțării vânzării de bunuri mobile corporale; sau

(c) în toate celelalte cazuri, contractul a fost încheiat cu o persoană care desfășoară activități comerciale sau profesionale în statul membru pe teritoriul căruia este domiciliat consumatorul sau, prin orice mijloace, își direcționează activitățile spre acel stat membru sau spre mai multe state, inclusiv statul membru respectiv, iar contractul intră în sfera de acțiune a acestor activități.

(2) Atunci când un consumator încheie un contract cu o parte care nu are domiciliul pe teritoriul unui stat membru, însă deține o sucursală, agenție sau altă unitate pe teritoriul unuia dintre statele membre, se consideră, în cazul litigiilor rezultând din activitatea sucursalei, agenției sau unității, că partea în cauză are domiciliul pe teritoriul statului membru respectiv.

(3) Prezenta secțiune nu se aplică în cazul contractelor de transport altele decât cele care, pentru un preț forfetar, oferă o combinație între călătorie și cazare.

Articolul 18

(1) Un consumator poate introduce o acțiune împotriva celeilalte părți la contract fie înaintea instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia partea în cauză își are domiciliul, fie, indiferent de domiciliul celeilalte părți, înaintea instanțelor din locul unde consumatorul își are domiciliul.

(2) Acțiunea poate fi introdusă împotriva consumatorului de către cealaltă parte la contract numai înaintea instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia consumatorul își are domiciliul.

(3) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului de a introduce o cerere reconvențională la instanța sesizată cu cererea inițială, în conformitate cu prezenta secțiune.

([1]) JO L 335, 17.12.2009, p. 1.

▼B

Articolul 19

De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate deroga decât prin convenții:

1. ulterioare nașterii litigiului;

2. care permit consumatorului să sesizeze alte instanțe decât cele prevăzute în cadrul prezentei secțiuni; sau

3. încheiate între consumator și cealaltă parte la contract, ambii având la data încheierii contractului domiciliul sau reședința obișnuită în același stat membru, convenții care atribuie competență instanțelor din statul membru respectiv, cu condiția ca aceste convenții să nu fie interzise de legislația statului membru în cauză.

SECȚIUNEA 5

Competența în materia contractelor individuale de muncă

Articolul 20

(1) În materia contractelor individuale de muncă, competența se determină în conformitate cu dispozițiile din prezenta secțiune, fără a se aduce atingere articolului 6, articolului 7 punctul 5 și, în cazul unei acțiuni introduse împotriva unui angajator, articolului 8 punctul 1.

(2) Dacă un angajat încheie un contract individual de muncă cu un angajator care nu are domiciliul pe teritoriul unui stat membru, însă are o sucursală, agenție sau altă unitate pe teritoriul unuia dintre statele membre, se consideră, în cazul litigiilor rezultând din activitatea sucursalei, agenției sau unității, că angajatorul are domiciliul pe teritoriul statului respectiv.

Articolul 21

(1) Un angajator domiciliat pe teritoriul unui stat membru poate fi acționat în justiție:

(a) înaintea instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia este domiciliat; sau

(b) în alt stat membru:

(i) înaintea instanțelor de la locul în care sau din care angajatul își desfășoară în mod obișnuit activitatea sau înaintea instanțelor din ultimul loc în care acesta și-a desfășurat activitatea; sau

(ii) dacă angajatul nu își desfășoară sau nu și-a desfășurat în mod obișnuit activitatea pe teritoriul aceleiași țări, înaintea instanțelor de la locul unde este sau a fost situată întreprinderea care l-a angajat pe acesta.

(2) Un angajator care nu are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționat în justiție înaintea unei instanțe dintr-un stat membru în conformitate cu alineatul (1) litera (b).

▼B

Articolul 22

(1) Acțiunea angajatorului nu poate fi introdusă decât înaintea instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia angajatul își are domiciliul.

(2) Dispozițiile prezentei secțiuni nu aduc atingere dreptului de a introduce o cerere reconvențională la instanța sesizată cu cererea inițială, în conformitate cu prezenta secțiune.

Articolul 23

De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate deroga decât prin convenții:

1. ulterioare nașterii litigiului; sau

2. care permit angajatului să sesizeze alte instanțe decât cele indicate în cadrul prezentei secțiuni.

SECȚIUNEA 6

Competența exclusivă

Articolul 24

Următoarele instanțe dintr-un stat membru au competență exclusivă, indiferent de domiciliul părților:

1. în materie de drepturi reale imobiliare sau de închiriere a unor imobile, instanțele din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul.

   Cu toate acestea, în materia închirierii unor imobile în vederea utilizării personale temporare pe o perioadă de cel mult șase luni consecutive, instanțele din statul membru pe teritoriul căruia pârâtul este domiciliat au, de asemenea, competență, cu condiția ca locatarul să fie o persoană fizică și ca proprietarul și locatarul să aibă domiciliul pe teritoriul aceluiași stat membru;

2. în ceea ce privește valabilitatea constituirii, nulitatea sau dizolvarea societăților sau a persoanelor juridice ori a asociațiilor de persoane fizice sau juridice care au sediul pe teritoriul unui stat membru ori valabilitatea deciziilor organelor acestora, instanțele din statul respectiv. Pentru determinarea sediului, instanța aplică normele sale de drept internațional privat;

3. în ceea ce privește valabilitatea înregistrărilor în registrele publice, instanțele din statul membru pe teritoriul căruia se păstrează registrul;

4. în ceea ce privește înregistrarea sau valabilitatea brevetelor, mărcilor, desenelor și modelelor industriale, precum și a altor drepturi similare care necesită depunere sau înregistrare, indiferent dacă aspectul respectiv este invocat pe cale de acțiune sau de excepție, instanțele din statul membru pe teritoriul căruia depunerea sau înregistrarea a fost solicitată, a avut loc sau, în temeiul unui instrument al Uniunii ori al unei convenții internaționale, se consideră că a avut loc.

▼B

Fără a aduce atingere competenței pe care Oficiul European de Brevete o are în conformitate cu Convenția privind eliberarea brevetelor europene, semnată la München la 5 octombrie 1973, instanțele din fiecare stat membru au competență exclusivă în acțiunile privind înregistrarea sau valabilitatea unui brevet european acordat pentru respectivul stat membru;

5. în ceea ce privește executarea hotărârilor, instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost sau urmează să fie executată hotărârea.

SECȚIUNEA 7

Prorogarea de competență

Articolul 25

(1) Dacă prin convenția părților, indiferent de domiciliul acestora, competența de soluționare a litigiului care a survenit sau poate surveni în legătură cu un raport juridic determinat revine instanței sau instanțelor dintr-un stat membru, competența revine acelei instanțe sau instanțelor respective, cu excepția cazului în care convenția este nulă și neavenită în privința condițiilor de fond în temeiul legislației statului membru respectiv. Această competență este exclusivă, cu excepția unei convenții contrare a părților. Convenția atributivă de competență se încheie:

(a) în scris sau verbal cu confirmare scrisă;

(b) într-o formă conformă cu obiceiurile statornicite între părți; sau

(c) în comerțul internațional, într-o formă conformă cu uzanța cu care părțile sunt sau ar trebui să fie la curent și care, în cadrul acestui tip de comerț, este cunoscută pe larg și respectată cu regularitate de către părțile la contractele de tipul pe care îl implică domeniul comercial respectiv.

(2) Orice comunicare sub formă electronică care permite consemnarea durabilă a convenției este considerată ca fiind „în scris”.

(3) Instanța sau instanțele dintr-un stat membru cărora printr-un act constitutiv al unui trust li s-a atribuit competență au competență exclusivă în orice acțiune introdusă împotriva unui fondator, trustee sau beneficiar al unui trust dacă în cauză sunt relațiile dintre acele persoane sau drepturile ori obligațiile acestora în cadrul trustului.

(4) Convențiile atributive de competență, precum și prevederile similare din actele constitutive ale unui trust nu au efect juridic dacă sunt contrare dispozițiilor articolelor 15, 19 sau 23 ori dacă instanțele de la competența cărora acestea derogă au competență exclusivă în temeiul articolului 24.

▼B

(5) O convenție atributivă de competență care face parte dintr-un contract este considerată o convenție independentă de celelalte clauze ale contractului.

Valabilitatea unei convenții atributive de competență nu poate fi contestată doar pe motivul că respectivul contract nu este valabil.

Articolul 26

(1) Cu excepția cazurilor în care competența este determinată de alte dispoziții ale prezentului regulament, instanța din statul membru în fața căreia se înfățișează pârâtul este competentă. Această regulă nu se aplică în cazul în care înfățișarea are ca obiect contestarea competenței sau o altă instanță are competență exclusivă în temeiul articolului 24.

(2) În ceea ce privește aspectele menționate în secțiunile 3, 4 sau 5, în cazul în care pârâtul este deținătorul poliței de asigurare, asiguratul, beneficiarul unui contract de asigurare sau partea vătămată, consumatorul sau angajatul, instanța, înainte de declararea competenței în temeiul alineatului (1), se asigură că pârâtul este informat cu privire la dreptul său de a contesta competența instanței și cu privire la consecințele înfățișării sau ale neînfățișării sale.

SECȚIUNEA 8

Verificarea competenței și admisibilității

Articolul 27

Dacă o instanță dintr-un stat membru este sesizată pe cale principală cu un litigiu în cazul căruia instanțele dintr-un alt stat membru au competență exclusivă în temeiul articolului 24, instanța sesizată se declară, din oficiu, necompetentă.

Articolul 28

(1) Dacă pârâtul domiciliat pe teritoriul unui stat membru este acționat în justiție înaintea unei instanțe dintr-un alt stat membru și nu se înfățișează în fața acesteia, instanța se declară din oficiu necompetentă, cu excepția cazului în care competența sa rezultă din dispozițiile prezentului regulament.

(2) Instanța este obligată să suspende acțiunea până când se constată că pârâtul a putut primi actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent în timp util pentru pregătirea apărării sau că au fost întreprinse toate demersurile necesare în acest sens.

(3) Articolul 19 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) [1] se aplică în locul alineatului (2) de la prezentul articol, dacă actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent a trebuit să fie transmis dintr-un stat membru către un altul, în conformitate cu dispozițiile respectivului regulament.

[1] JO L 324, 10.12.2007, p. 79.

▼B

(4) În cazul în care nu se aplică Regulamentul (CE) nr. 1393/2007, se aplică articolul 15 din Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea sau comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, dacă actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent a trebuit să fie transmis în străinătate în conformitate cu dispozițiile acestei convenții.

SECȚIUNEA 9

Litispendență și conexitate

Articolul 29

(1) Fără a se aduce atingere dispozițiilor de la articolul 31 alineatul (2), în cazul în care cereri având același obiect și aceeași cauză sunt introduse între aceleași părți înaintea unor instanțe din state membre diferite, instanța sesizată ulterior suspendă din oficiu acțiunea până în momentul în care se stabilește competența primei instanțe sesizate.

(2) În cazurile menționate la alineatul (1), la cererea unei instanțe sesizate cu litigiul, orice altă instanță sesizată informează fără întârziere prima instanță referitor la data la care a fost sesizată în conformitate cu articolul 32.

(3) Dacă se stabilește competența primei instanțe sesizate, instanța sesizată ulterior își declină competența în favoarea acesteia.

Articolul 30

(1) În cazul în care acțiuni conexe sunt pendinte înaintea unor instanțe din state membre diferite, instanța sesizată ulterior poate suspenda judecata.

(2) Dacă acțiunea înaintea primei instanțe sesizate este pendinte în primă instanță, orice altă instanță sesizată ulterior poate, de asemenea, la cererea uneia dintre părți, să își decline competența, dacă prima instanță sesizată are competență în acțiunile în cauză și dacă legislația sa permite conexarea acestor acțiuni.

(3) În înțelesul prezentului articol, sunt considerate conexe acele acțiuni care sunt atât de strâns legate între ele încât este oportună instrumentarea și judecarea lor în același timp pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor.

Articolul 31

(1) Dacă acțiunile intră în competența exclusivă a mai multor instanțe, orice instanță, alta decât cea care a fost sesizată inițial, își declină competența în favoarea acesteia din urmă.

(2) Fără a se aduce atingere articolului 26, atunci când este sesizată o instanță dintr-un stat membru căreia o convenție menționată la articolul 25 îi conferă competență exclusivă, orice instanță dintr-un alt stat membru suspendă acțiunea până când instanța sesizată pe baza convenției stabilește că nu este competentă în temeiul convenției.

▼B

(3) În cazul în care instanța desemnată în convenție și-a stabilit competența în conformitate cu convenția, orice instanță dintr-un alt stat membru își declină competența în favoarea acesteia.

(4) Alineatele (2) și (3) nu se aplică materiilor menționate în secțiunile 3, 4 sau 5 în cazul în care reclamantul este deținătorul poliței de asigurare, asiguratul, beneficiarul unui contract de asigurare sau partea vătămată, consumatorul sau angajatul, iar convenția nu este valabilă în temeiul unei dispoziții din respectivele secțiuni.

Articolul 32

(1) În înțelesul prezentei secțiuni, se consideră că o instanță este sesizată:

(a) la data la care actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent a fost depus în instanță, cu condiția ca reclamantul să fi întreprins măsurile necesare pentru ca actul să fie notificat sau comunicat pârâtului; sau

(b) în cazul în care actul trebuie notificat sau comunicat înainte de fi depus la instanță, la data primirii acestuia de către autoritatea responsabilă pentru notificare sau comunicare, cu condiția ca reclamantul să nu fi neglijat în continuare să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie depus la instanță.

Autoritatea responsabilă de notificarea sau comunicarea menționată la litera (b) este prima autoritate care primește documentele în acest sens.

(2) Instanța sau autoritatea responsabilă cu notificarea sau comunicarea menționate la alineatul (1) notează data depunerii actului de sesizare a instanței sau a actului echivalent sau, respectiv, data primirii actelor care trebuie notificate sau comunicate.

Articolul 33

(1) În cazul în care competența se întemeiază pe articolul 4 sau pe articolele 7, 8 sau 9 și în cazul în care o acțiune este pendinte în fața unei instanțe dintr-un stat terț în momentul în care o instanță dintr-un stat membru este sesizată cu o acțiune cu același obiect, aceeași cauză și aceleași părți ca acțiunea din instanța din statul terț, instanța din statul membru poate suspenda acțiunea dacă:

(a) se preconizează că instanța din statul terț va pronunța o hotărâre care va putea fi recunoscută și, dacă este cazul, executată în statul membru respectiv; și

(b) instanța din statul membru constată că o suspendare este necesară pentru buna administrare a justiției.

(2) Instanța din statul membru poate continua acțiunea în orice moment dacă:

▼B

(a) acțiunea în fața instanței statului terț este suspendată sau întreruptă;

(b) instanța din statul membru consideră că este puțin probabil ca acțiunea în fața instanței statului terț să se încheie într-un interval rezonabil; sau

(c) continuarea acțiunii este necesară pentru buna administrare a justiției.

(3) Instanța din statul membru încheie procedurile dacă acțiunea în fața instanței statului terț s-a încheiat și a dus la pronunțarea unei hotărâri care poate fi recunoscută și, dacă este cazul, executată în statul membru respectiv.

(4) Instanța din statul membru aplică prezentul articol la cererea uneia dintre părți sau, dacă acest lucru este posibil în temeiul dreptului național, din oficiu.

Articolul 34

(1) În cazul în care competența se întemeiază pe articolul 4 sau pe articolele 7, 8 sau 9 și o acțiune este pendinte înaintea unei instanțe dintr-un stat terț la momentul sesizării unei instanțe dintr-un stat membru cu privire la o acțiune conexă acțiunii din instanța din statul terț, instanța din statul membru poate suspenda acțiunea dacă:

(a) este oportună instrumentarea și judecarea acțiunilor conexe împreună, pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a acțiunilor;

(b) se preconizează că instanța din statul terț va pronunța o hotărâre care poate fi recunoscută și, dacă este cazul, executată în statul membru respectiv; și

(c) instanța din statul membru consideră că suspendarea este necesară pentru buna administrare a justiției.

(2) Instanța din statul membru poate continua judecarea acțiunii în orice moment dacă:

(a) instanța din statul membru consideră că nu mai există riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile;

(b) acțiunea în fața instanței din statul terț a fost suspendată sau întreruptă;

(c) instanța din statul membru consideră că este puțin probabil ca acțiunea în fața instanței din statul terț să se încheie într-un interval rezonabil; sau

(d) continuarea acțiunii este necesară pentru buna administrare a justiției.

▼B

(3) Instanța din statul membru poate încheia procedurile dacă acțiunea în fața instanței din statul terț s-a încheiat și are drept rezultat pronunțarea unei hotărâri care poate fi recunoscută și, dacă este cazul, executată în statul membru respectiv.

(4) Instanța din statul membru aplică prezentul articol la cererea uneia dintre părți sau, dacă acest lucru este posibil în temeiul dreptului național, din oficiu.

SECȚIUNEA 10

Măsuri provizorii și de conservare

Articolul 35

Măsurile provizorii și de conservare prevăzute de legislația unui stat membru pot fi solicitate instanțelor statului membru în cauză chiar dacă o instanță dintr-un alt stat membru are competența să judece cauza pe fond.

CAPITOLUL III

RECUNOAȘTERE ȘI EXECUTARE

SECȚIUNEA 1

Recunoaștere

Articolul 36

(1) Hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru se recunosc în celelalte state membre fără a fi necesară vreo procedură specială.

(2) Orice parte interesată poate, în conformitate cu procedura prevăzută în secțiunea 3 subsecțiunea 2, solicita constatarea absenței motivelor pentru refuzul recunoașterii, astfel cum se prevede la articolul 45.

(3) Dacă refuzul recunoașterii este invocat pe cale incidentală în fața unei instanțe dintr-un stat membru, instanța respectivă este competentă să se pronunțe asupra chestiunii respective.

Articolul 37

(1) O parte care dorește să invoce într-un stat membru o hotărâre pronunțată în alt stat membru prezintă:

(a) o copie a hotărârii care să întrunească condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale; și

(b) un certificat eliberat în conformitate cu articolul 53.

(2) Instanța sau autoritatea în fața căreia este invocată hotărârea pronunțată într-un alt stat membru poate, dacă este necesar, să solicite părții care o invocă să furnizeze, în conformitate cu articolul 57, o traducere sau o transcriere a conținutului certificatului menționat la alineatul (1) litera (b). Instanța sau autoritatea poate solicita părții

▼B

furnizarea unei traduceri a hotărârii în locul traducerii conținutului certificatului dacă nu poate să continue procedura în lipsa traducerii respective.

Articolul 38

Instanța sau o altă autoritate în fața căreia este invocată o hotărâre pronunțată într-un alt stat membru poate să suspende acțiunea, în totalitate sau parțial, dacă:

(a) hotărârea este contestată în statul membru de origine; sau

(b) a fost transmisă o cerere pentru adoptarea unei decizii de constatare a absenței motivelor de refuz al recunoașterii, astfel cum este menționată la articolului 45, sau pentru adoptarea unei decizii de refuz al recunoașterii în temeiul unuia dintre motivele respective.

SECȚIUNEA 2

Executare

Articolul 39

O hotărâre pronunțată într-un stat membru care este executorie în statul membru respectiv este executorie în celelalte state membre fără a fi necesară o hotărâre de încuviințare a executării.

Articolul 40

O hotărâre executorie presupune de drept competența de a lua orice măsuri de conservare care sunt prevăzute de legislația statului membru solicitat.

Articolul 41

(1) Sub rezerva dispozițiilor prezentei secțiuni, procedura de executare a hotărârilor pronunțate într-un alt stat membru este reglementată de legislația statului membru solicitat. O hotărâre pronunțată într-un stat membru care este executorie în statul membru solicitat este executată în aceleași condiții ca o hotărâre pronunțată în statul membru solicitat.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), motivele de refuz sau de suspendare a executării în temeiul legislației statului membru solicitat se aplică în măsura în care acestea nu sunt incompatibile cu motivele menționate la articolul 45.

(3) Partea care solicită executarea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru nu are obligația de a avea o adresă poștală în statul membru solicitat. Partea respectivă nu are nici obligația de a avea un reprezentant autorizat în statul membru solicitat, cu excepția cazului în care un astfel de reprezentant este obligatoriu, indiferent de cetățenia sau domiciliul părților.

▼B

Articolul 42

(1) În scopul executării într-un stat membru a unei hotărâri pronunțate în alt stat membru, reclamantul furnizează autorității competente de executare:

(a) o copie a hotărârii, care întrunește condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității acesteia; și

(b) certificatul eliberat în conformitate cu articolul 53, care atestă că hotărârea este executorie și care conține un rezumat al hotărârii, precum și, dacă este cazul, informații relevante cu privire la cheltuielile de judecată recuperabile și la calcularea dobânzii.

(2) În scopul executării într-un stat membru a unei hotărâri pronunțate în alt stat membru care impune o măsură provizorie și de conservare, reclamantul furnizează autorității competente de executare:

(a) o copie a hotărârii, care întrunește condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității acesteia;

(b) certificatul eliberat în conformitate cu articolul 53, care conține o descriere a măsurii și care atestă că:

(i) instanța este competentă să judece cauza pe fond;

(ii) hotărârea este executorie în statul membru de origine; și

(c) dovada notificării sau comunicării hotărârii, în cazul în care măsura a fost dispusă fără ca pârâtul să fie citat.

(3) Dacă este necesar, autoritatea de executare competentă poate să solicite reclamantului să furnizeze, în conformitate cu articolul 57, o traducere sau o transcriere a conținutului certificatului.

(4) Autoritatea de executare competentă poate impune solicitantului să furnizeze o traducere a hotărârii numai dacă nu poate continua procedura în lipsa traducerii respective.

Articolul 43

(1) În cazul în care se solicită executarea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru, certificatul emis conform articolului 53 se notifică sau se comunică persoanei împotriva căreia se solicită executarea înainte de prima măsură de executare. Certificatul este însoțit de hotărâre, dacă aceasta nu a fost deja notificată sau comunicată persoanei respective.

(2) În cazul în care persoana împotriva căreia se solicită executarea are domiciliul în alt stat membru decât statul membru de origine, persoana respectivă poate solicita o traducere a hotărârii pentru a contesta executarea, dacă hotărârea nu este scrisă sau nu este însoțită de o traducere în una dintre următoarele limbi:

(a) o limbă pe care persoana respectivă o înțelege; sau

(b) limba oficială a statului membru în care își are domiciliul sau, dacă în statul membru respectiv există mai multe limbi oficiale, limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale locului unde își are domiciliul.

▼B

În cazul în care se solicită o traducere a hotărârii în temeiul primului paragraf, nu se pot lua alte măsuri de executare decât măsuri de conservare până când persoanei împotriva căreia se solicită executarea nu i-a fost furnizată traducerea.

Prezentul alineat nu se aplică în cazul în care hotărârea a fost deja notificată sau comunicată persoanei împotriva căreia se solicită executarea în una dintre limbile menționate la primul paragraf sau este însoțită de o traducere în una dintre aceste limbi.

(3) Prezentul articol nu se aplică în cazul executării unei măsuri de conservare dintr-o hotărâre sau în cazul în care persoana care solicită executarea recurge la măsuri de conservare în conformitate cu articolul 40.

Articolul 44

(1) În cazul formulării unei cereri de refuz de executare a unei hotărâri în temeiul secțiunii 3 subsecțiunea 2, instanța din statul membru solicitat poate, la cererea persoanei împotriva căreia se solicită executarea:

(a) să limiteze procedura de executare la măsuri de conservare; sau

(b) să condiționeze executarea de constituirea unei garanții pe care instanța o stabilește; sau

(c) să suspende, în totalitate sau în parte, procedura de executare.

(2) La cererea persoanei împotriva căreia se solicită executarea, autoritatea competentă din statul membru solicitat suspendă procedura de executare în cazul în care forța executorie a hotărârii respective este suspendată în statul membru de origine.

SECȚIUNEA 3

Refuzul recunoașterii și al executării

Subsecțiunea 1

Refuzul recunoașterii

Articolul 45

(1) La cererea oricărei părți interesate, se refuză recunoașterea unei hotărâri:

(a) dacă recunoașterea este vădit contrară ordinii publice (*ordre public*) a statului membru solicitat;

(b) în cazul în care hotărârea a fost pronunțată în lipsă, dacă actul de sesizare a instanței sau un act echivalent nu a fost notificat sau comunicat pârâtului în timp util și într-o manieră care să îi permită acestuia să își pregătească apărarea, cu excepția cazului în care pârâtul nu a introdus o acțiune împotriva hotărârii atunci când a avut posibilitatea să o facă;

(c) dacă hotărârea este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată între aceleași părți în statul membru solicitat;

▼B

(d) dacă hotărârea este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată anterior într-un alt stat membru sau într-un stat terț între aceleași părți într-o acțiune având același obiect și aceeași cauză, cu condiția ca hotărârea pronunțată anterior să întrunească condițiile necesare pentru a fi recunoscută în statul membru solicitat; sau

(e) dacă hotărârea contravine:

(i) capitolului II secțiunile 3, 4 sau 5, în măsura în care pârâtul era deținătorul poliței de asigurare, asiguratul, beneficiarul contractului de asigurare, partea vătămată, consumatorul sau angajatul; sau

(ii) capitolului II secțiunea 6.

(2) La verificarea temeiurilor de competență prevăzute la alineatul (1) litera (e), instanța căreia i-a fost transmisă cererea este obligată să respecte constatările de fapt pe baza cărora instanța de origine și-a întemeiat competența.

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (1) litera (e), competența instanței de origine nu poate fi revizuită. Criteriul ordinii publice prevăzut la alineatul (1) litera (a) nu poate fi aplicat normelor în materie de competență.

(4) Solicitarea refuzului recunoașterii se face în conformitate cu procedurile prevăzute în subsecțiunea 2 și, dacă este cazul, în secțiunea 4.

Subsecțiunea 2

Refuzul executării

Articolul 46

Executarea unei hotărâri se refuză, la cererea persoanei împotriva căreia se solicită executarea, în cazul în care se constată existența unuia dintre motivele prevăzute la articolul 45.

Articolul 47

(1) Cererea de refuz al executării se depune la instanța pe care statul membru în cauză a comunicat-o Comisiei, în temeiul articolului 75 litera (a), ca fiind instanța la care se depune cererea.

(2) Procedura de refuz a executării, în măsura în care nu este reglementată de prezentul regulament, se determină conform legislației statului membru solicitat.

(3) Solicitantul furnizează instanței o copie a hotărârii și, dacă este cazul, o traducere sau o transcriere a acesteia.

Instanța poate să se dispenseze de prezentarea documentelor menționate la primul paragraf în cazul în care le deține deja sau în cazul în care nu consideră rezonabilă furnizarea acestora de către solicitant. În cel de al doilea caz, instanța poate solicita celeilalte părți să furnizeze respectivele documente.

▼B

(4) Partea care solicită refuzul executării hotărârii pronunțate într-un alt stat membru nu are obligația de a avea o adresă poștală în statul membru solicitat. Partea respectivă nu are nici obligația de a avea un reprezentant autorizat în statul membru solicitat, cu excepția cazului în care numirea unui astfel de reprezentant este obligatorie, indiferent de cetățenia sau domiciliul părților.

Articolul 48

Instanța se pronunță fără întârziere în privința cererii de refuz al executării.

Articolul 49

(1) Oricare dintre părți poate introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării.

(2) Calea de atac se introduce la instanța pe care statul membru în cauză a comunicat-o Comisiei, în temeiul articolului 75 litera (b), ca fiind instanța la care se introduce o astfel de cale de atac.

Articolul 50

Decizia pronunțată cu privire la calea de atac poate fi contestată printr-o cale de atac ulterioară doar în cazul în care instanțele înaintea cărora ar putea fi introdusă respectiva cale de atac ulterioară au fost comunicate Comisiei de către statul membru respectiv în temeiul articolului 75 litera (c).

Articolul 51

(1) Instanța căreia i se transmite o cerere de refuz al executării sau instanța în fața căreia este introdusă o cale de atac în temeiul articolelor 49 sau 50 poate să suspende acțiunea, dacă împotriva hotărârii a fost introdusă o cale de atac ordinară în statul membru de origine sau dacă termenul pentru introducerea acesteia nu a expirat încă. În acest ultim caz, instanța poate specifica termenul în care poate fi introdusă o astfel de cale de atac.

(2) În cazul în care hotărârea a fost pronunțată în Irlanda, Cipru sau în Regatul Unit, orice cale de atac prevăzută în statul membru de origine este considerată cale de atac ordinară în sensul alineatului (1).

SECȚIUNEA 4

Dispoziții comune

Articolul 52

În niciun caz hotărârea pronunțată într-un stat membru nu poate face obiectul unei revizuiri pe fond în statul membru solicitat.

▼B

Articolul 53

La cererea oricărei părți interesate, instanța de origine emite certificatul, utilizând formularul prevăzut în anexa I.

Articolul 54

(1) În cazul în care o hotărâre conține o măsură sau un ordin care nu este cunoscut în dreptul statului membru solicitat, măsura sau ordinul în cauză se adaptează, în măsura posibilului, la o măsură sau la un ordin recunoscute în dreptul statului membru în cauză care au efecte echivalente și care urmăresc obiective și interese similare.

Adaptarea respectivă nu poate să producă efecte care să le depășească pe cele prevăzute de dreptul statului membru de origine.

(2) Orice parte poate să conteste adaptarea măsurii sau a ordinului înaintea unei instanțe.

(3) Părții care invocă hotărârea sau care solicită executarea sa i se poate solicita, dacă este necesar, să furnizeze o traducere sau o transcriere a hotărârii.

Articolul 55

Hotărârea pronunțată într-un stat membru prin care se dispune plata unor penalități este executorie în statul membru solicitat numai dacă suma a fost stabilită în mod definitiv de instanța de origine.

Articolul 56

Unei părți care solicită într-un stat membru executarea unei hotărâri pronunțate în alt stat membru nu i se poate solicita vreo cauțiune sau garanție, indiferent de denumirea acestora, pe motiv că este cetățean străin sau că nu își are domiciliul sau reședința în statul membru solicitat.

Articolul 57

(1) În cazul în care se solicită o traducere sau o transcriere în temeiul prezentului regulament, această traducere sau transcriere se efectuează în limba oficială a statului membru în cauză sau, atunci când statul membru respectiv are mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale procedurii judiciare corespunzătoare locului în care este invocată hotărârea pronunțată într-un alt stat membru sau în care este formulată cererea, conform legii statului membru respectiv.

(2) În ceea ce privește formularele menționate la articolele 53 și 60, traducerile sau transcrierile se pot efectua, de asemenea, în orice altă (alte) limbă (limbi) oficială (oficiale) a (ale) instituțiilor Uniunii pe care statul membru în cauză declară că o (le) poate accepta.

▼B

(3) Orice traducere efectuată în temeiul prezentului regulament este realizată de o persoană autorizată în acest scop în unul dintre statele membre.

CAPITOLUL IV

ACTE AUTENTICE ȘI TRANZACȚII JUDICIARE

Articolul 58

(1) Actele autentice care sunt executorii în statul membru de origine sunt executate în celelalte state membre fără a fi necesară o hotărâre de încuviințare a executării. Executarea actului autentic poate fi refuzată numai dacă este vădit contrară ordinii publice (*ordre public*) a statului membru solicitat.

Dispozițiile de la capitolul III secțiunea 2, secțiunea 3 subsecțiunea 2 și secțiunea 4 se aplică actelor autentice, după caz.

(2) Actul autentic prezentat trebuie să îndeplinească condițiile necesare pentru autentificare în statul membru de origine.

Articolul 59

Tranzacțiile judiciare care sunt executorii în statul membru de origine sunt executate în celelalte state membre în aceleași condiții ca și actele autentice.

Articolul 60

Autoritatea competentă sau instanța din statul membru de origine eliberează, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, utilizând formularul prevăzut în anexa II, certificatul care conține un rezumat al obligației executorii înscrise în actul autentic sau al acordului dintre părți cuprins în tranzacția judiciară.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 61

Nu este necesară nicio legalizare sau vreo altă formalitate similară pentru documentele eliberate într-un stat membru în contextul prezentului regulament.

Articolul 62

(1) Pentru a determina dacă o parte are domiciliul pe teritoriul statului membru ale cărui instanțe sunt sesizate, instanța aplică legislația internă.

(2) În cazul în care o parte nu are domiciliul pe teritoriul statului membru ale cărui instanțe sunt sesizate, pentru a determina dacă partea în cauză își are domiciliul pe teritoriul unui alt stat membru, instanța aplică legea statului membru în cauză.

▼B

Articolul 63

(1) În sensul prezentului regulament, o societate sau altă persoană juridică sau o asociere de persoane fizice sau juridice are domiciliul în locul unde aceasta își are:

(a) sediul statutar;

(b) administrația centrală; sau

(c) punctul principal de activitate.

(2) În cazul Irlandei, Ciprului și al Regatului Unit, prin „sediu statutar” se înțelege *registered office* (sediul social) sau, în lipsa acestuia, *place of incorporation* (locul de înregistrare) sau, în lipsa acestuia, locul conform legii căruia a avut loc *formation* (constituirea).

(3) Pentru a determina dacă un trust are domiciliul pe teritoriul statului membru ale cărui instanțe au fost sesizate, instanța aplică normele sale de drept internațional privat.

Articolul 64

Fără a se aduce atingere dispozițiilor mai favorabile din legislațiile interne, persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru care sunt urmărite în fața instanțelor penale dintr-un alt stat membru ai cărui cetățeni nu sunt, pentru o infracțiune săvârșită din culpă, pot fi judecate și în lipsă, cu condiția să fie reprezentate de persoane calificate în acest sens. Cu toate acestea, instanța sesizată poate dispune înfățișarea în persoană; în caz de neînfățișare, hotărârea pronunțată în acțiunea civilă fără ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea de a-și pregăti apărarea poate să nu fie recunoscută sau executată în celelalte state membre.

Articolul 65

(1) Competența specificată la articolul 8 punctul 2 și la articolul 13 pentru acțiunile privind emiterea unei garanții sau pentru procedurile altor părți terțe poate fi aplicată în statele membre incluse în lista stabilită de Comisie în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (b) și al articolului 76 alineatul (2) doar în măsura în care legislația națională o permite. O persoană domiciliată într-un alt stat membru poate fi invitată să se înfățișeze în fața instanțelor statelor membre respective în temeiul dispozițiilor privind citarea părților terțe cuprinse în lista menționată.

(2) Hotărârile pronunțate într-un stat membru în temeiul articolului 8 punctul 2 sau al articolului 13 sunt recunoscute și executate în conformitate cu capitolul III în orice alt stat membru. Efectele pe care hotărârile pronunțate în statele membre incluse în lista menționată la alineatul (1) le-ar putea avea, în conformitate cu dreptul statelor membre respective, asupra părților terțe prin aplicarea alineatului (1) sunt recunoscute în toate statele membre.

(3) Statele membre incluse în lista menționată la alineatul (1) oferă, în cadrul Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială create prin Decizia 2001/470/CE a Consiliului [1] („Rețeaua Judiciară Europeană”), informații privind modalitatea de stabilire, în conformitate cu dreptul lor național, a efectelor hotărârilor menționate la alineatul (2) a doua teză.

[1] JO L 174, 27.6.2001, p. 25.

▼B

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII TRANZITORII

Articolul 66

(1) Prezentul regulament se aplică numai acțiunilor judiciare intentate, actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial și tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate la 10 ianuarie 2015 sau după această dată.

(2) Fără a aduce atingere articolului 80, Regulamentul (CE) nr. 44/2001 continuă să se aplice hotărârilor pronunțate în cadrul acțiunilor judiciare intentate, actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial și tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate înainte de 10 ianuarie 2015 și care intră în domeniul de aplicare al regulamentului respectiv.

CAPITOLUL VII

RELAȚIA CU ALTE INSTRUMENTE

Articolul 67

Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării dispozițiilor care reglementează competența, precum și recunoașterea și executarea hotărârilor în materii speciale, dispoziții cuprinse în actele Uniunii sau în legislațiile interne armonizate prin punerea în aplicare a acestor acte.

Articolul 68

(1) Prezentul regulament înlocuiește, în relațiile dintre statele membre, Convenția de la Bruxelles din 1968, cu excepția cazului teritoriilor statelor membre care intră în domeniul de aplicare teritorială a acestei convenții și care sunt excluse de la aplicarea prezentului regulament în conformitate cu articolul 355 din TFUE.

(2) În măsura în care prezentul regulament înlocuiește dispozițiile Convenției de la Bruxelles din 1968 în relațiile dintre statele membre, orice trimitere la respectiva convenție se înțelege ca trimitere la prezentul regulament.

Articolul 69

Sub rezerva dispozițiilor articolelor 70 și 71, prezentul regulament înlocuiește, în relațiile dintre statele membre, convențiile care reglementează aceleași materii ca prezentul regulament. Sunt înlocuite în special convențiile incluse în lista elaborată de Comisie în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (c) și al articolului 76 alineatul (2).

Articolul 70

(1) Convențiile menționate la articolul 69 continuă să producă efecte în materiile în care prezentul regulament nu se aplică.

▼B

(2) Acestea continuă să producă efecte în cazul hotărârilor pronunțate, al actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial și al tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate înainte de data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 44/2001.

Articolul 71

(1) Prezentul regulament nu aduce atingere convențiilor la care statele membre sunt parte și care reglementează competența, recunoașterea sau executarea hotărârilor în materii speciale.

(2) Pentru o interpretare unitară, alineatul (1) se aplică în modul următor:

(a) prezentul regulament nu împiedică o instanță dintr-un stat membru care este parte la o convenție privind o materie specială să își întemeieze competența pe convenția în cauză, chiar și atunci când pârâtul are domiciliul într-un alt stat membru care nu este parte la convenția respectivă. Instanța sesizată aplică, în orice caz, articolul 28 din prezentul regulament;

(b) hotărârile pronunțate într-un stat membru de către o instanță care își întemeiază competența pe o convenție referitoare la o materie specială sunt recunoscute și executate în celelalte state membre în conformitate cu prezentul regulament.

În cazul în care o convenție referitoare la o materie specială la care sunt părți atât statul membru de origine, cât și statul membru solicitat stipulează condiții de recunoaștere sau executare a hotărârilor, se aplică aceste condiții. În orice caz, pot fi aplicate dispozițiile din prezentul regulament privind recunoașterea și executarea hotărârilor.

▼M1

Articolul 71a

(1) În sensul prezentului regulament, o instanță comună mai multor state membre, astfel cum se specifică la alineatul (2), (o „instanță comună”) este considerată a fi o instanță a unui stat membru atunci când, în temeiul instrumentului prin care este instituită, o astfel de instanță comună își exercită competența în chestiuni care intră în sfera de aplicare a prezentului regulament.

(2) În sensul prezentului regulament, fiecare dintre următoarele instanțe sunt considerate drept instanță comună:

(a) Curtea unică în materie de brevete, instituită prin Acordul privind Curtea unică în materie de brevete, semnat la 19 februarie 2013 („Acordul UPC”); și

(b) Curtea de Justiție din Benelux, instituită prin Tratatul din 31 martie 1965 privind instituirea și statutul Curții de Justiție din Benelux („Tratatul Curții de Justiție din Benelux”).

Articolul 71b

Competența unei instanțe comune se stabilește după cum urmează:

▼M1

1. instanța comună este competentă în cazul în care, în temeiul prezentului regulament, instanțele unui stat membru care este parte la instrumentul de instituire a instanței comune ar fi competente într-o chestiune reglementată de acordul respectiv;

2. în cazul în care pârâtul nu este domiciliat pe teritoriul unui stat membru și prezentul regulament nu conferă în alt mod competența cu privire la acesta, capitolul II se aplică, după caz, indiferent de domiciliul pârâtului.

   O instanță comună poate fi sesizată în vederea instituirii de măsuri provizorii, inclusiv măsuri de conservare, chiar dacă instanțele unui stat terț sunt competente pe fond;

3. în cazul în care o instanță comună este competentă în cazul unui pârât în temeiul punctului 2 într-un litigiu legat de o încălcare a unui brevet european care cauzează un prejudiciu în cadrul Uniunii, instanța respectivă își poate exercita competența și în legătură cu prejudiciul care rezultă din această încălcare în afara Uniunii.

   Această competență se poate stabili numai dacă pârâtul deține proprietăți în orice stat membru parte la instrumentul de instituire a instanței comune și dacă litigiul are suficiente legături cu acest stat membru.

Articolul 71c

(1) Articolele 29-32 se aplică în cazul în care acțiunile sunt introduse în fața unei instanțe comune și a unei instanțe dintr-un stat membru care nu este parte la instrumentul de instituire a instanței comune.

(2) Articolele 29-32 se aplică în cazul în care, în timpul perioadei de tranziție menționate la articolul 83 din Acordul UPC, se introduc acțiuni în fața Curții unice în materie de brevete și în fața unei instanțe dintr-un stat membru care este parte la Acordul UPC.

Articolul 71d

Prezentul regulament se aplică recunoașterii și executării:

(a) hotărârilor pronunțate de o instanță comună care urmează să fie recunoscute și executate într-un stat membru care nu este parte la instrumentul de instituire a instanței comune; și

(b) hotărârilor pronunțate de instanțele unui stat membru care nu este parte la instrumentul de instituire a instanței comune care urmează să fie recunoscute și executate într-un stat membru parte la instrumentul respectiv.

Cu toate acestea, în cazul în care recunoașterea și executarea unei hotărâri pronunțate de o instanță comună este solicitată într-un stat membru care este parte la instrumentul de instituire a instanței comune, toate normele referitoare la recunoaștere și executare din instrumentul respectiv se aplică în locul normelor prezentului regulament.

▼B

Articolul 72

Prezentul regulament nu aduce atingere acordurilor prin care statele membre s-au angajat, înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 44/2001 și în conformitate cu articolul 59 din Convenția de la Bruxelles din 1968, să nu recunoască o hotărâre pronunțată, în special în alt stat contractant la convenția respectivă, împotriva pârâtului care are domiciliul sau reședința obișnuită într-un stat terț dacă, în cazurile prevăzute la articolul 4 din convenție, hotărârea nu s-a putut întemeia decât pe o competență menționată la articolul 3 al doilea paragraf din convenția respectivă.

Articolul 73

(1) Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării Convenției de la Lugano din 2007.

(2) Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării Convenției de la New York din 1958.

(3) Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării convențiilor bilaterale și a acordurilor dintre un stat terț și un stat membru încheiate înainte de data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 44/2001 și care se referă la chestiuni reglementate de prezentul regulament.

CAPITOLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 74

Statele membre furnizează, în cadrul Rețelei Judiciare Europene și în vederea punerii informațiilor la dispoziția publicului, o descriere a normelor și a procedurilor interne de executare, inclusiv autoritățile de executare competente și informații privind orice limitări aduse executării, în special normele de protecție a debitorului și termenele de decădere sau prescripție.

Statele membre actualizează în permanență aceste informații.

Articolul 75

Până la 10 ianuarie 2014, statele membre informează Comisia cu privire la:

(a) instanțele cărora trebuie să le fie adresate cererile de refuz al executării în temeiul articolului 47 alineatul (1);

(b) instanțele înaintea cărora se introduce o cale de atac împotriva deciziei privind cererea de refuz al executării în temeiul articolului 49 alineatul (2);

(c) instanțele înaintea cărora trebuie introdusă orice cale de atac ulterioară în temeiul articolului 50; și

▼B

(d) limbile acceptate pentru traducerea formularelor menționate la articolul 57 alineatul (2).

Comisia pune informațiile la dispoziția publicului prin orice mijloc corespunzător, în special prin intermediul Rețelei Judiciare Europene.

Articolul 76

(1) Comisiei îi sunt notificate de către statele membre:

(a) normele de competență menționate la articolul 5 alineatul (2) și la articolul 6 alineatul (2);

(b) normele privind citarea părților terțe menționate la articolul 65; și

(c) convențiile menționate la articolul 69.

(2) Pe baza notificărilor din partea statelor membre menționate la alineatul (1), Comisia întocmește listele corespunzătoare.

(3) Statele membre comunică Comisiei toate modificările care ar trebui aduse ulterior listelor respective. Comisia modifică listele respective în consecință.

(4) Comisia publică listele și toate modificările ulterioare aduse acestora în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(5) Comisia pune la dispoziția publicului toate informațiile comunicate în temeiul alineatelor (1) și (3) prin intermediul oricăror alte mijloace adecvate, în special prin intermediul Rețelei Judiciare Europene.

Articolul 77

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 78 în ceea ce privește modificarea anexelor I și II.

Articolul 78

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 77 se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la 9 ianuarie 2013.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 77 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

▼B

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 77 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 79

Până la 11 ianuarie 2022, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament. Raportul include o evaluare a posibilei necesități de extindere suplimentară a aplicării normelor de competență asupra pârâților care nu au domiciliul într-un stat membru, ținând cont de funcționarea prezentului regulament și de posibilele evoluții la nivel internațional. Dacă este necesar, raportul este însoțit de o propunere de modificare a prezentului regulament.

Articolul 80

Prezentul regulament abrogă Regulamentul (CE) nr. 44/2001. Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa III.

Articolul 81

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică începând cu 10 ianuarie 2015, cu excepția articolelor 75 și 76, care se aplică începând cu 10 ianuarie 2014.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

▼B

ANEXA I

CERTIFICAT PRIVIND O HOTĂRÂRE ÎN MATERIE CIVILĂ SAU COMERCIALĂ

Articolul 53 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

1. INSTANȚA DE ORIGINE

1.1. Denumirea:

1.2. Adresa:

1.2.1. Strada și numărul/căsuța poștală:

1.2.2. Localitatea și codul poștal:

1.2.3. Statul membru:

AT ☐ BE ☐ BG ☐ CY ☐ CZ ☐ DE ☐ EE ☐ EL ☐ ES ☐ FI ☐ FR ☐ HU ☐ IE ☐ IT ☐ LT ☐ LU ☐ LV ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SE ☐ SI ☐ SK ☐ UK ☐

1.3. Telefon:

1.4. Fax:

1.5. E-mail (opțional):

2. RECLAMANT (RECLAMANȚI) ([1])

2.1. Numele și prenumele/denumirea societății sau a organizației:

2.2. Codul de identificare (dacă este cazul și dacă este disponibil):

2.3. Data (zz/ll/aaaa) și locul nașterii sau, pentru persoanele juridice, data și locul înmatriculării/constituirii/înregistrării (dacă este relevant și dacă este disponibil):

2.4. Adresa:

2.4.1. Strada și numărul/căsuța poștală:

2.4.2. Localitatea și codul poștal:

2.4.3. Țara:

AT ☐ BE ☐ BG ☐ CY ☐ CZ ☐ DE ☐ EE ☐ EL ☐ ES ☐ FI ☐ FR ☐ HU ☐ IE ☐ IT ☐ LT ☐ LU ☐ LV ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SE ☐ SI ☐ SK ☐ UK ☐ Alta [specificați (codul ISO)] ☐

2.5. E-mail (opțional):

3. PÂRÂT (PÂRÂȚI) ([2])

3.1. Numele și prenumele/denumirea societății sau a organizației:

3.2. Codul de identificare (dacă este cazul și dacă este disponibil):

3.3. Data (zz/ll/aaaa) și locul nașterii sau, pentru persoanele juridice, data și locul înmatriculării/constituirii/înregistrării (dacă este relevant și dacă este disponibil):

3.4. Adresa:

3.4.1. Strada și numărul/căsuța poștală:

3.4.2. Localitatea și codul poștal:

3.4.3. Țara:

AT ☐ BE ☐ BG ☐ CY ☐ CZ ☐ DE ☐ EE ☐ EL ☐ ES ☐ FI ☐ FR ☐ HU ☐ IE ☐ IT ☐ LT ☐ LU ☐ LV ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SE ☐ SI ☐ SK ☐ UK ☐ Alta [specificați (codul ISO)] ☐

3.5. E-mail (opțional):

▼B

4. HOTĂRÂREA

4.1. Data (zz/ll/aaaa) hotărârii:

4.2. Numărul de referință al hotărârii:

4.3. Hotărârea a fost pronunțată în lipsă:

4.3.1. ☐ Nu

4.3.2. ☐ Da [indicați data (zz/ll/aaaa) la care i-a fost notificat sau comunicat pârâtului actul de sesizare a instanței sau un document echivalent]:

4.4. Hotărârea este executorie în statul membru de origine, fără a mai fi necesară îndeplinirea unor condiții suplimentare:

4.4.1. ☐ Da [indicați data (zz/ll/aaaa) la care hotărârea a fost declarată executorie, dacă este cazul]:

4.4.2. ☐ Da, dar numai împotriva următoarei (următoarelor) persoane (specificați):

4.4.3. ☐ Da, dar limitat la o parte (părți) din hotărâre (specificați):

4.4.4. ☐ Hotărârea nu conține o obligație executorie

4.5. La data emiterii certificatului, hotărârea a fost notificată sau comunicată pârâtului (pârâților):

4.5.1. ☐ Da [indicați data notificării sau comunicării (zz/ll/aaaa), dacă se cunoaște]:

4.5.1.1. Hotărârea a fost notificată sau comunicată în următoarea limbă (următoarele limbi):

BG ☐ ES ☐ CS ☐ DE ☐ ET ☐ EL ☐ EN ☐ FR ☐ GA ☐ IT ☐ LV ☐ LT ☐ HU ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SK ☐ SL ☐ FI ☐ SV ☐ Alta [specificați (codul ISO)] ☐

4.5.2. ☐ Nu, după cunoștința instanței

4.6. Dispozițiile hotărârii și dobânda:

4.6.1. Hotărâre privind o creanță pecuniară ([3])

4.6.1.1. Scurtă descriere a obiectului cauzei:

4.6.1.2. Instanța a dispus ca

..... (numele și prenumele/denumirea societății sau a organizației) ([4])

să efectueze o plată către:

..... (numele și prenumele/denumirea societății sau a organizației)

4.6.1.2.1. Dacă pentru aceeași creanță au fost declarate responsabile mai multe persoane, suma integrală poate fi colectată de la oricare dintre acestea:

4.6.1.2.1.1. ☐ Da

4.6.1.2.1.2. ☐ Nu

4.6.1.3. Moneda:

☐ Euro (EUR) ☐ Levă bulgărească (BGN) ☐ Coroană cehă (CZK) ☐ Forint maghiar (HUF) ☐ Litas lituanian (LTL) ☐ Lats leton (LVL) ☐ Zlot polonez (PLN) ☐ Liră sterlină (GBP) ☐ Leu românesc (RON) ☐ Coroană suedeză (SEK) ☐ Alta [specificați (codul ISO)]:

4.6.1.4. Cuantumul principalului:

4.6.1.4.1. ☐ Sumă plătibilă într-o singură tranșă

▼B

4.6.1.4.2. ☐ Sumă plătibilă în rate ([5])

Scadența (zz/ll/aaaa)	Suma

4.6.1.4.3. ☐ Sumă plătibilă periodic

4.6.1.4.3.1. ☐ zilnic

4.6.1.4.3.2. ☐ săptămânal

4.6.1.4.3.3. ☐ alta (menționați frecvența):

4.6.1.4.3.4. De la data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul:

4.6.1.4.3.5. Dacă este cazul, până la [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul]:

4.6.1.5. Dobânda, dacă este cazul:

4.6.1.5.1. Dobânda:

4.6.1.5.1.1. ☐ Nemenționată în hotărâre:

4.6.1.5.1.2. ☐ Da, menționată în hotărâre după cum urmează:

4.6.1.5.1.2.1. Suma:

sau

4.6.1.5.1.2.2. Rata … %

4.6.1.5.1.2.3. Dobânda datorată de la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] până la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] ([6])

4.6.1.5.2. ☐ Dobânda legală (dacă este cazul) care trebuie calculată în conformitate cu (specificați legislația relevantă):

4.6.1.5.2.1. Dobânda datorată de la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] până la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] ([6])

4.6.1.5.3. ☐ Capitalizarea dobânzii (dacă este cazul, specificați):

4.6.2. Hotărâre prin care se dispune o măsură provizorie, inclusiv o măsură de conservare:

4.6.2.1. Scurtă descriere a obiectului cauzei și a măsurii dispuse:

4.6.2.2. Măsura a fost dispusă de o instanță competentă pe fond:

4.6.2.2.1. ☐ Da

4.6.3. Alt tip de hotărâre:

4.6.3.1. Scurtă descriere a obiectului cauzei și a hotărârii pronunțate de instanță:

4.7. Cheltuieli ([7])

4.7.1. Moneda:

☐ Euro (EUR) ☐ Levă bulgărească (BGN) ☐ Coroană cehă (CZK) ☐ Forint maghiar (HUF) ☐ Litas lituanian (LTL) ☐ Lats leton (LVL) ☐ Zlot polonez (PLN) ☐ Liră sterlină (GBP) ☐ Leu românesc (RON) ☐ Coroană suedeză (SEK) ☐ Alta [specificați (codul ISO)]:

4.7.2. S-a dispus ca următoarea persoană (următoarele persoane) împotriva căreia (cărora) se solicită executarea să suporte cheltuielile:

4.7.2.1. Numele și prenumele/denumirea societății sau a organizației ([8]):

4.7.2.2. Dacă s-a dispus ca mai multe persoane să suporte cheltuielile, suma integrală poate fi colectată de la oricare dintre acestea:

▼B

4.7.2.2.1. ☐ Da

4.7.2.2.2. ☐ Da

4.7.3. Cheltuielile pentru care se solicită recuperarea sunt următoarele ([9]):

4.7.3.1. ☐ Cheltuielile au fost stabilite în hotărâre sub forma unei sume totale (specificați suma):

4.7.3.2. ☐ Cheltuielile au fost stabilite în hotărâre sub forma unui procentaj din costurile totale (specificați procentajul din total):

4.7.3.3. ☐ Răspunderea pentru cheltuieli a fost stabilită în hotărâre, iar sumele exacte sunt următoarele:

4.7.3.3.1. ☐ Taxe judiciare:

4.7.3.3.2. ☐ Onorarii ale avocaților:

4.7.3.3.3. ☐ Cheltuieli de notificare sau comunicare a actelor:

4.7.3.3.4. ☐ Altele:

4.7.3.4. ☐ Altele (precizați):

4.7.4. Dobânda la cheltuieli:

4.7.4.1. ☐ Nu se aplică

4.7.4.2. ☐ Dobânda specificată în hotărâre

4.7.4.2.1. ☐ Suma:

sau

4.7.4.2.2. ☐ Rata … %

4.7.4.2.2.1. Dobânda datorată de la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] până la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] ([6])

4.7.4.3. ☐ Dobânda legală (dacă este cazul) care trebuie calculată în conformitate cu (specificați legislația relevantă):

4.7.4.3.1. Dobânda datorată de la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] până la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] ([6])

4.7.4.4. ☐ Capitalizarea dobânzii (dacă este cazul, precizați):

Eliberat la: …

Semnătura și/sau parafa instanței de origine:

([1]) A se introduce informații privind toți reclamanții, în cazul în care hotărârea privește mai mult de un reclamant.
([2]) A se introduce informații privind toți pârâții, în cazul în care hotărârea privește mai mult de un pârât.
([3]) Dacă hotărârea se referă doar la cheltuieli asociate unei creanțe care a făcut obiectul unei hotărâri anterioare, punctul 4.6.1 se lasă necompletat și se trece la punctul 4.7.
([4]) Dacă s-a dispus ca mai multe persoane să efectueze o plată, a se introduce informații privind toate persoanele.
([5]) A se introduce informații privind fiecare rată.
([6]) A se introduce informații privind toate perioadele, în cazul în care există mai multe perioade.
([7]) Acest punct acoperă și situațiile în care cheltuielile se acordă printr-o hotărâre separată.
([8]) A se introduce informații privind toate persoanele, în cazul în care există mai multe persoane.
([9]) În cazul în care cheltuielile pot fi recuperate de la mai multe persoane, a se introduce defalcarea pentru fiecare persoană separat.

▼B

ANEXA II

CERTIFICAT PRIVIND UN ACT AUTENTIC SAU O TRANZACȚIE JUDICIARĂ (1) ÎN MATERIE CIVILĂ SAU COMERCIALĂ

Articolul 60 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială

1. INSTANȚA SAU AUTORITATEA COMPETENTĂ CARE ELIBEREAZĂ CERTIFICATUL

1.1. Denumirea:

1.2. Adresa:

1.2.1. Strada și numărul/căsuță poștală:

1.2.2. Localitatea și codul poștal:

1.2.3. Statul membru:

AT ☐ BE ☐ BG ☐ CY ☐ CZ ☐ DE ☐ EE ☐ EL ☐ ES ☐ FI ☐ FR ☐ HU ☐ IE ☐ IT ☐ LT ☐ LU ☐ LV ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SE ☐ SI ☐ SK ☐ UK ☐

1.3. Telefon:

1.4. Fax:

1.5. E-mail (opțional):

2. ACTUL AUTENTIC

2.1. Autoritatea care a întocmit actul autentic (dacă diferă de autoritatea care emite certificatul)

2.1.1. Denumirea autorității:

2.1.2. Adresă:

2.2. Data (zz/ll/aaaa) întocmirii actului autentic de către autoritatea menționată la punctul 2.1:

2.3. Numărul de referință al actului autentic (dacă este cazul):

2.4. Data (zz/ll/aaaa) înregistrării actului autentic în statul membru de origine (se completează doar dacă data înregistrării determină efectele juridice ale actului și această dată diferă de data indicată la punctul 2.2):

2.4.1. Numărul de referință din registru (dacă este cazul):

3. TRANZACȚIA JUDICIARĂ

3.1. Instanța care a aprobat tranzacția judiciară sau în fața căreia s-a încheiat tranzacția judiciară (dacă diferă de instanța care emite certificatul)

3.1.1. Denumirea instanței:

3.1.2. Adresa:

3.2. Data (zz/ll/aaaa) tranzacției judiciare:

3.3. Numărul de referință al tranzacției judiciare:

4. PĂRȚILE LA ACTUL AUTENTIC/TRANZACȚIA JUDICIARĂ:

4.1. Numele creditorului (creditorilor) (numele și prenumele/denumirea societății sau a organizației) (2):

4.1.1. Codul de identificare (dacă este cazul și dacă este disponibil):

4.1.2. Data (zz/ll/aaaa) și locul nașterii sau, pentru persoanele juridice, data și locul înmatriculării/constituirii/înregistrării (dacă este relevant și dacă este disponibil):

4.2. Numele debitorului (debitorilor) (numele și prenumele/denumirea societății sau a organizației) (3):

4.2.1. Codul de identificare (dacă este cazul și dacă este disponibil):

4.2.2. Data (zz/ll/aaaa) și locul nașterii sau, pentru persoanele juridice, data și locul înmatriculării/constituirii/înregistrării (dacă este relevant și dacă este disponibil):

4.3. Numele altor părți, dacă este cazul (numele și prenumele/denumirea societății sau a organizației) (4):

▼B

4.3.1. Codul de identificare (dacă este cazul și dacă este disponibil):

4.3.2. Data (zz/ll/aaaa) și locul nașterii sau, pentru persoanele juridice, data și locul înmatriculării/constituirii/înregistrării (dacă este relevant și dacă este disponibil):

5. FORȚA EXECUTORIE ACTULUI AUTENTIC/TRANZACȚIEI JUDICIARE ÎN STATUL MEMBRU DE ORIGINE

5.1. Actul autentic/tranzacția judiciară este executoriu (executorie) în statul membru de origine

5.1.1. ☐ Da

5.2. Clauzele actului autentic/tranzacției judiciare și dobânda

5.2.1 Actul autentic/tranzacția judiciară care se referă la o creanță pecuniară

5.2.1.1. Scurtă descriere a obiectului cauzei:

5.2.1.2. Conform actului autentic/tranzacției judiciare:

..... (numele și prenumele/denumirea societății sau a organizației) ([5])

trebuie să efectueze o plată către:

..... (numele și prenumele/denumirea societății sau a organizației)

5.2.1.2.1. Dacă pentru aceeași creanță au fost declarate responsabile mai multe persoane, suma integrală poate fi colectată de la oricare dintre acestea:

5.2.1.2.1.1. ☐ Da

5.2.1.2.1.2. ☐ Nu

5.2.1.3. Moneda:

☐ Euro (EUR) ☐ Levă bulgărească (BGN) ☐ Coroană cehă (CZK) ☐ Forint maghiar (HUF) ☐ Litas lituanian (LTL) ☐ Lats leton (LVL) ☐ Zlot polonez (PLN) ☐ Liră sterlină (GBP) ☐ Leu românesc (RON) ☐ Coroană suedeză (SEK) ☐ Alta [specificați (codul ISO)]:

5.2.1.4. Cuantumul principalului:

5.2.1.4.1. ☐ Sumă plătibilă într-o singură tranșă

5.2.1.4.2. ☐ Sumă plătibilă în rate ([6])

Scadența (zz/ll/aaaa)	Suma

5.2.1.4.3. ☐ Sumă plătibilă periodic

5.2.1.4.3.1. ☐ zilnic

5.2.1.4.3.2. ☐ săptămânal

5.2.1.4.3.3. ☐ alta (menționați frecvența):

5.2.1.4.3.4. De la data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul:

5.2.1.4.3.5. Dacă este cazul, până la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul]

5.2.1.5. Dobânda, dacă este cazul

5.2.1.5.1. Dobânda:

5.2.1.5.1.1. ☐ Nemenționată în actul autentic/tranzacția judiciară

5.2.1.5.1.2. ☐ Da, menționată în actul autentic/tranzacția judiciară după cum urmează:

▼B

5.2.1.5.1.2.1. Suma:

sau

5.2.1.5.1.2.2. Rata … %

5.2.1.5.1.2.3. Dobânda datorată de la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] până la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] ([7])

5.2.1.5.2. ☐ Dobânda legală (dacă este cazul) care trebuie calculată în conformitate cu (specificați legislația relevantă):

5.2.1.5.2.1. Dobânda datorată de la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] până la ..... [data (zz/ll/aaaa) sau evenimentul] ([7])

5.2.1.5.3. ☐ Capitalizarea dobânzii (dacă este cazul, specificați):

5.2.2. Act autentic/tranzacție judiciară care se referă la o obligație executorie nepecuniară:

5.2.2.1. Scurtă descriere a obligației executorii:

5.2.2.2. Obligația menționată la punctul 5.2.2.1 este executorie împotriva următoarei (următoarelor) persoane ([8]) (numele și prenumele/denumirea societății sau a organizației):

Eliberat la: …

Ștampila și/sau semnătura instanței sau a autorității competente care eliberează certificatul:

([1]) A se șterge, după caz, în cadrul certificatului.
([2]) A se introduce informații privind toți creditorii, în cazul există mai mulți creditori.
([3]) A se introduce informații privind toți debitorii, în cazul există mai mulți debitori.
([4]) A se introduce informații privind celelalte părți (dacă este cazul).
([5]) Dacă s-a dispus ca mai multe persoane să efectueze o plată, a se introduce informații privind toate celelalte persoane.
([6]) A se introduce informații privind fiecare rată.
([7]) A se introduce informații privind toate perioadele, în cazul în care există mai multe perioade.
([8]) A se introduce informații privind toate persoanele, în cazul în care există mai multe persoane.

▼B

ANEXA III

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Regulamentul (CE) nr. 44/2001	Prezentul regulament
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (1)
Articolul 1 alineatul (2) partea introductivă	Articolul 1 alineatul (2) partea introductivă
Articolul 1 alineatul (2) litera (a)	Articolul 1 alineatul (2) literele (a) și (f)
Articolul 1 alineatul (2) literele (b)-(d)	Articolul 1 alineatul (2) literele (b)-(d)
—	Articolul 1 alineatul (2) litera (e)
Articolul 1 alineatul (3)	—
—	Articolul 2
Articolul 2	Articolul 4
Articolul 3	Articolul 5
Articolul 4	Articolul 6
Articolul 5 partea introductivă	Articolul 7 partea introductivă
Articolul 5 punctul 1	Articolul 7 punctul 1
Articolul 5 punctul 2	—
Articolul 5 punctele 3 și 4	Articolul 7 punctele 2 și 3
—	Articolul 7 punctul 4
Articolul 5 punctele 5-7	Articolul 7 punctele 5-7
Articolul 6	Articolul 8
Articolul 7	Articolul 9
Articolul 8	Articolul 10
Articolul 9	Articolul 11
Articolul 10	Articolul 12
Articolul 11	Articolul 13
Articolul 12	Articolul 14
Articolul 13	Articolul 15
Articolul 14	Articolul 16
Articolul 15	Articolul 17
Articolul 16	Articolul 18
Articolul 17	Articolul 19
Articolul 18	Articolul 20
Articolul 19 punctele 1 și 2	Articolul 21 alineatul (1)
—	Articolul 21 alineatul (2)
Articolul 20	Articolul 22
Articolul 21	Articolul 23

▼B

Regulamentul (CE) nr. 44/2001	Prezentul regulament
Articolul 22	Articolul 24
Articolul 23 alineatele (1) și (2)	Articolul 25 alineatele (1) și (2)
Articolul 23 alineatul (3)	—
Articolul 23 alineatele (4) și (5)	Articolul 25 alineatele (3) și (4)
—	Articolul 25 alineatul (5)
Articolul 24	Articolul 26 alineatul (1)
—	Articolul 26 alineatul (2)
Articolul 25	Articolul 27
Articolul 26	Articolul 28
Articolul 27 alineatul (1)	Articolul 29 alineatul (1)
—	Articolul 29 alineatul (2)
Articolul 27 alineatul (2)	Articolul 29 alineatul (3)
Articolul 28	Articolul 30
Articolul 29	Articolul 31 alineatul (1)
—	Articolul 31 alineatul (2)
—	Articolul 31 alineatul (3)
—	Articolul 31 alineatul (4)
Articolul 30	Articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b)
—	Articolul 32 alineatul (1) al doilea paragraf
—	Articolul 32 alineatul (2)
—	Articolul 33
—	Articolul 34
Articolul 31	Articolul 35
Articolul 32	Articolul 2 litera (a)
Articolul 33	Articolul 36
—	Articolul 37
—	Articolul 39
—	Articolul 40
—	Articolul 41
—	Articolul 42
—	Articolul 43
—	Articolul 44
Articolul 34	Articolul 45 alineatul (1) literele (a)-(d)
Articolul 35 alineatul (1)	Articolul 45 alineatul (1) litera (e)
Articolul 35 alineatul (2)	Articolul 45 alineatul (2)
Articolul 35 alineatul (3)	Articolul 45 alineatul (3)

▼B

Regulamentul (CE) nr. 44/2001	Prezentul regulament
—	Articolul 45 alineatul (4)
Articolul 36	Articolul 52
Articolul 37 alineatul (1)	Articolul 38 litera (a)
Articolul 38	—
Articolul 39	—
Articolul 40	—
Articolul 41	—
Articolul 42	—
Articolul 43	—
Articolul 44	—
Articolul 45	—
Articolul 46	—
Articolul 47	—
Articolul 48	—
—	Articolul 46
—	Articolul 47
—	Articolul 48
—	Articolul 49
—	Articolul 50
—	Articolul 51
—	Articolul 54
Articolul 49	Articolul 55
Articolul 50	—
Articolul 51	Articolul 56
Articolul 52	—
Articolul 53	—
Articolul 54	Articolul 53
Articolul 55 alineatul (1)	—
Articolul 55 alineatul (2)	Articolul 37 alineatul (2), articolul 47 alineatul (3) și articolul 57
Articolul 56	Articolul 61
Articolul 57 alineatul (1)	Articolul 58 alineatul (1)
Articolul 57 alineatul (2)	—
Articolul 57 alineatul (3)	Articolul 58 alineatul (2)
Articolul 57 alineatul (4)	Articolul 60
Articolul 58	Articolul 59 și articolul 60
Articolul 59	Articolul 62
Articolul 60	Articolul 63
Articolul 61	Articolul 64

▼B

Regulamentul (CE) nr. 44/2001	Prezentul regulament
Articolul 62	Articolul 3
Articolul 63	—
Articolul 64	—
Articolul 65	Articolul 65 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 65 alineatul (3)
Articolul 66	Articolul 66
Articolul 67	Articolul 67
Articolul 68	Articolul 68
Articolul 69	Articolul 69
Articolul 70	Articolul 70
Articolul 71	Articolul 71
Articolul 72	Articolul 72
—	Articolul 73
Articolul 73	Articolul 79
Articolul 74 alineatul (1)	Articolul 75 primul paragraf literele (a), (b) și (c) și articolul 76 alineatul (1) litera (a)
Articolul 74 alineatul (2)	Articolul 77
—	Articolul 78
—	Articolul 80
Articolul 75	—
Articolul 76	Articolul 81
Anexa I	Articolul 76 alineatul (1) litera (a)
Anexa II	Articolul 75 litera (a)
Anexa III	Articolul 75 litera (b)
Anexa IV	Articolul 75 litera (c)
Anexa V	Anexa I și anexa II
Anexa VI	Anexa II
—	Anexa III